

Thơ Mặc Giang - Quyển 4 (Từ bài số 301 đến 400)

Phải biết sống và bình yên vững sống	301
Đổi thành họ “ĐỒ” !	302
Trong cuộc đời, cái gì cũng trả giá !	303
Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo !	304
Những vành Hoa Thế Hệ !	305
Đừng khổ nữa, người ơi !	306
Tình non nước không phai !	307
Reo bình minh thức dậy !	308
Bài thơ 21 : Rủ thơ đi chơi !	309
Bài thơ 22 : Thăm viếng Nhà Thương	310
Bài thơ 23 : Thăm nơi Dưỡng Lão	311
Bài thơ 24 : Thăm Viện Cô Nhi	312
Bài thơ 25 : Thăm nơi Giữ Trẻ	313
Bài thơ 26 : Không bán thơ đâu !	314
Bài thơ 27 : Thăm Nhà Thương Điền	315
Bài thơ 28 : Thăm viếng Trại Cùi	316
Bài thơ 29 : Thăm Người Lao Động	317
Bài thơ 30 : Xin gọi cho Anh !	318
Bài thơ 31 : Xin gọi cho Chị !	319
Bài thơ 32 : Xin gọi cho Em !	320
Bài thơ 33 : Trao thế hệ đàn em	321
Bài thơ 34 : Thăm hỏi Tiền Nhân	322
Bài thơ 35 : Không biết ngày mai tôi trở về	323
Thoát khỏi, được mấy người !	324
Cho thỏa mãn cuộc đời !	325
Con người khờ khạo của tôi ơi !	326
Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !	327
Vì không thấy thế nhân cười khúc khích !	328
Tình quê hong giọt nắng !	329
10 năm kỷ niệm Chùa Giác Nhiên	330
Một cái nhú mày, Nát hai huyệt tượng	331
Leo lên đồi hy vọng	332
Đã đến ngày mai !	333
Năm mươi thương	334
Năm mươi thương nữa !	335
Mười thương-một	336
Mười thương-hai	337
Mười thương-ba	338
Mười thương-bốn	339
Mười thương-năm	340
Mười thương-sáu	341
Mười thương-bảy	342

Mười thương-tám	343
Mười thương-chín	344
Mười thương-mười	345
Việt Nam, còn đó muôn đời !	346
Dòng thơ ươm tình tự	347
Dòng thơ gọi tình người	348
Ta tin tưởng ở ngày mai	349
Nực cười	350
Đã mòn ba vạn sáu !	351
Ta đang sống nghĩa là ta sẽ chết !	352
Nâng tay ôm giấc ngủ yên	353
Hồn sông núi gác câu thề, bỏ ngõ !	354
Ta về	355
Dù cát bụi hay là tôi, vẫn thế !	356
Sống, biết sống, và phải sống !	357
Khô nghèo ôm thân phận !	358
Tôi sẽ ngủ một giấc yên, bất động !	359
Không thành danh cũng thành nhân em nhé !	360
Phiêu du một mình !	361
Dòng lịch sử, xin đừng ai, vắn đục !!!	362
Đời như một giấc mộng !	363
Ngày qua như một cơn mê !	364
Kê đầu gối trắng !	365
Trả cho người nhân thế !	366
Trăm năm chi nữa, đón mời thế nhân !	367
Bao năm đi nữa, vẫn còn trời quê !	368
Nhìn bóng đêm ngái ngủ !	369
Thương người phế binh	370
Hãy nói dùm tôi !	371
Sao lại khóc !	372
Gởi cho người và gởi cho ai !	373
Trả lời đi anh !	374
Em đừng hỏi ???	375
Đâu nguồn cảm hứng !	376
Xác xơ cát bụi đón mời tử sinh !	377
Hoa nở giữa rừng hoang	378
Đường dài, nào có ngại chi !	379
Chim ơi, như một giấc mơ !	380
Tự chiếu rọi mình !	381
Thương cảnh ngục tù !	382
An bình từ đâu có !	383
Ngày về, lại một chuyến đi !	384
Còn đó cơn mê !	385
Này những người tử đạo !	386
Tương duyên tác trợ	387
Quê hương là khung trời muôn thuở !	388

Người là ai ? Ma túy !!!	389
Quê hương máu chảy ruột mềm	390
Ta nhắm mắt, thời gian còn đi mãi !	391
Voi hết khổ thì tình người mới đẹp !	392
Mong sao đời hết khổ đau !	393
“Đi đâu cũng nhớ quê nhà”	394
Xin tiễn người đi . . .	395
Tình thương của Mẹ đong đầy trần gian	396
Tình Cha, còn đó đẹp thay !	397
Ta đưa nhau đi trên quê nghèo nho nhỏ !	398
Ta đưa nhau đi trên quê hương ta đó !	399
Con chim nho nhỏ bay quanh lối về	400

Mặc Giang - Thơ 27

01. Tôi không có bán thơ đâu !
02. Nơi quê nghèo nho nhỏ !
03. Tôi phải chết !
04. Tôi phải sống !
05. Những người em bé nhỏ của tôi ơi ! (từ 1 tới 5, thuộc quyển 3)
06. Phải biết sống và bình yên vững sống !
07. Đổi thành họ “ĐỒ” !
08. Trong cuộc đời, cái gì cũng trả giá !
09. Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo !
10. Những vành Hoa Thế Hệ !

Phải biết sống, và bình yên vững sống ! **Tháng 03-2005**

Tôi còn nhớ, những ngày xưa mẹ nói
Khi lớn lên đối mặt với trường đời
Dù làm gì vẫn chừa lại một nơi
Sống có hậu lương tâm nghe không thẹn

Khi ra đi như đò ngang rẽ tuyến
Bao tổ nhiều chỉ mong được tồn sinh
Một ra đi theo định hướng đăng trình
Phải đón nhận thế trần phiêu lưu lắm

Đời sẽ thấm ngọt, bùi, chua, cay, mặn
Càng bước đi càng thêm thấm thật nhiều
Làm bao nhiêu càng đón nhận bấy nhiêu
Càng thấu hiểu những gì xưa mẹ nói

Áo mặc qua đầu, làm sao qua khỏi
Gội gió sương làm sao tránh phong trần

Nhưng làm gì, phải nhớ giữ đức nhân
Thì sẽ dễ tựa nương hòa điệu sống

Vũ trụ mênh mông, lưới trời lồng lộng
Vạn vật cùng chung, dưới ánh mặt trời
Như thể chằm ngôn, đâu phải chuyện chơi
Lại còn tòa án lương tâm chế ngự

Đạo nghĩa, là một lâu đài dinh thự
Đức nhân, là kiên thạch trụ ba chân
Mỗi hành vi, nghĩ kết quả, lượng phân
Lưới phải uốn bảy lần trước khi lên tiếng

Cùng cực tất biến
Thái cực tất suy
Duy nhất an vi
Tại trung hữu lộ

Khô, phải khô, và nếm mùi gian khổ
Lạc, phải lạc, và nếm vị lạc an
Người trần gian không nên sợ thế gian
Phải biết sống, và bình yên vững sống.

Đổi thành họ “ĐỒ” !

Tháng 03-2005

Ở trong đời, người ta không chịu đổi tên
Mà thường hay đổi họ
Có một điều vô cùng kỳ ngộ
Không ai giống ai, mà tất cả lại giống nhau
Dù ở tỉnh, ở thành, hay ở bất cứ nơi đâu
Khi đã đổi, là đổi cùng một họ
Họ này họ kia, dài dòng chi khó
Chữ Đ ghép Ô ngắn ngắn mới kỳ
Hễ có chuyện gì, không hỏi tên chi
Mà gọi trúng phóc, đúng là họ “ĐỒ” !!!
Dù dị dù đồng, giống nhau ở chỗ
Câu nói ra, cũng giống mới kỳ khôi
Đó là câu : “chuyện đó không do tôi
Tôi đâu dính dự, mà do người khác” !
Một điều nữa, cũng vô cùng kinh ngạc
Cái họ này không phân biệt riêng ai
Dù già trẻ, gái trai, lê thứ, anh tài
Khi ứng xử đều dùng chung mới lạ
Họ ĐỒ Thừa, không cần giấy tờ tùy thân gì cả

Lại xuyên qua châu lục, di trú, chủng tộc, quốc gia
Chuyện thơm tho, danh giá, ban khen, xía đến có ta
Chuyện đổ bê, tiếng tai, thất bại, biến thành họ ĐỒ
Nếu làm nhỏ, chỉ gây ít nhiều phiền nộ
Nếu làm lớn, mà “ĐỒ”, mới thật chết người
Mỗi một khi mà thiên hạ muốn khui
Thì láo liêng, bịp bợm, núp giòng họ “ĐỒ” !!!
Vi nhân thế, nên thế nhân khôn khổ
Vi trần gian, nên gian tận đồ thừa
Việc thầy êm thì trần tráo dạ thừa
Nhắm chưa ổn như gà toi mắc nước
Dùng họ này họ nọ, ít ai nhớ được
Nên dùng chung một họ để nhớ nhất trong đời
Khi bình thường, dùng họ thiệt danh-giá-vọng-nòi
Khi thấy biến, đổi ngay thành họ “ĐỒ” !!!

Trong cuộc đời, cái gì cũng trả giá !

Tháng 03-2005

Trong cuộc đời, cái gì cũng trả giá
Từ nữ nam đến lớn nhỏ, trẻ già
Mỗi thời kỳ khi đã bước đi qua
Còn đứng vững đường đường, đâu phải dễ

Trong cuộc đời, cái gì cũng trả giá
Dù bình thường hay quyền quý cao sang
Dù thứ dân hay lá ngọc cành vàng
Đều xơ xác bởi trần gian đập giũa

Trong cuộc đời, cái gì cũng trả giá
Từ nội gia đến xã hội con người
Từ năm ba đến mấy chục mười mười
Khi nhìn lại đều rùng mình ngán ngẫm

Trong cuộc đời, cái gì cũng trả giá
Từ thân sơ đến thế thái nhân tình
Sống bình thường hay ôm mộng ba sinh
Cũng xây xát biết bao phen chìm nổi

Trong cuộc đời, cái gì cũng trả giá
Trả tuy nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu
Nhớ những khi về trên gác cô liêu
Mới thấm thía đời mình nơi quán trọ

Trong cuộc đời, cái gì cũng trả giá
Còn sống thì còn trả bởi chưa xong

Trả đến khi nằm tắt ngúm, đi đong
Mới kết thúc cuộc hành trình chấm dứt

Nếu biết sống, biết điều, biết chừng mực
Không phong trần nào có ngại gió sương
Không tang thương nào có ngại đoạn trường
Mà cứ sống ung dung dầu vẫn trả

Nếu biết sống, luôn luôn thâm khế bảo
Muốn làm gì, có mức độ, nghe chưa
Thì dù cho trời có nắng hay mưa
Cũng không ngại, hưởng gì là trả giá !!!

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo ! *Tháng 03-2005*

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Khép khung trời dù bão táp sương sa
Khép âm u dù mưa gió bốn mùa
Đếm từng bước trên đường dài thân phận

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Ngày dài thêm chóng chõi tháng năm dài
Đêm dài thêm mòn lồi cũ hôm mai
Để thương tiếc những vì sao heo hút

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Đom đóm bay lạc lõng thấp đêm trường
Đếm canh tàn tiếng quốc vọng kêu sương
Vùng đông tỏa nhưng bao giờ được sáng

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Lá bạc màu rũ cánh đọng ngân sương
Nhụy cũng tàn mà sắc cũng phai hương
Nhìn cô vọng rã rời thân tam thể

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Nắng có lên không đủ ấm tình người
Nét tang thương luôn đè nén nụ cười
Sương khói đọng mái tường rêu mấy lớp

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Dòng thời gian gõ tiếng núi vẫn non
Sóng nhấp nhô từng nhịp nước không mòn
Thuyền vẫn đợi bến đò ngang đưa khách

Khi đã gọi là theo dòng lịch sử
Cũ qua rồi thì mới phải sang trang
Hãy viết lên những đen đỏ xanh vàng
Cho đậm nét những vết mờ bôi xóa.

Những vành hoa thế hệ !

Tháng 03-2005

Ta không quên những gì xa xưa cũ
Dù thời gian có phải mãi bước đi
Dù ra đi, có làm được những gì
Theo dòng chuyển quá hiện tương truy tán

Ta vẫn nhớ, ngọn đèn khuya khô cạn
Trắng đêm dài nhắc gởi những tâm tư
Dù đã qua, chưa tới, hay bây chừ
Đường chân chánh vẫn ngàn đời thiện mỹ

Dù không gian có đổi thay, ừ nhĩ !
Dù thời gian có nhanh chậm, đương nhiên !
Núi bên non vẫn còn đó linh thiêng
Đèo bên dốc vẫn trơ trọi tuế nguyệt

Lúa gặt xong, gieo mạ non xanh biếc
Mộng đơm bông chờ lúa chín hoen vàng
Đã qua rồi những nhỏ giọt lằm than
Mùi gạo mới thơm thơm tình quê mẹ

Nước còn đó tự đầu nguồn khe kẽ
Khơi thành dòng ươm mạng mạch tốt tươi
Bóng già nua chống gậy mỉm môi cười
Trông gặt gụ, thế đủ rồi, mãi nguyện

Những ngày qua như dòng lưu tích chuyển
Những ngày nay nứt nẻ vá ruộng đồng
Những ngày mai hoa trái sẽ đơm bông
Ta kết lại những vành hoa thế hệ.

Mặc Giang - Thơ 28

01. Đùng khổ nữa, người ơi !
02. Tình non nước không phai !
03. Reo bình minh thức dậy !
04. Bài thơ 21 : Rủ thơ đi chơi !
05. Bài thơ 22 : Thăm viếng Nhà Thương
06. Bài thơ 23 : Thăm Nơi Dưỡng Lão

07. Bài thơ 24 : Thăm Viện Cô Nhi
 08. Bài thơ 25 : Thăm Nơi Giữ Trẻ
 09. Bài thơ 26 : Không bán thơ đâu !
 10. Bài thơ 27 : Thăm Nhà Thương Điền
- *****

Đừng khổ nữa người ơi !

Tháng 03-2005

Đi thăm giáp một vòng
Khắp ba miền đất nước
Viết hai chữ cả nước
Sống đau khổ lắm than

Thành thị đến thôn quê
Bình dân hay văn vật
Viết hai chữ lây lất
Vá víu tháng năm dài

Đi thăm những vùng quê
Thấy một sương hai nắng
Viết hai chữ cay đắng
Đeo đẳng cả cuộc đời

Đi thăm những vùng nghèo
Lung còng mồ hôi đổ
Viết hai chữ gian khổ
Biết sống làm sao hơn

Đi trên khắp phố phường
Nhìn hàng rong, thúng, rổ
Viết hai chữ tạm bợ
Lây lất sống qua ngày

Đi thăm khu dinh điền
Thấy ruộng vườn nương rẫy
Viết hai chữ phát quải
Khốn khó khép nụ cười.

Đi thăm những vùng cao
Thấy buồn làng thưa thớt
Viết hai chữ xa xót
Người dân tộc buồn không

Đi thăm những vùng sâu
Thấy trẻ em thất học
Viết hai chữ lẩn lóc

Chờ đón nẻo tương lai

Đi thăm những thôn làng
Lúa vàng trên đồng nắng
Viết tình sâu nghĩa nặng
Tràn ngập bước đi về

Đi thăm trên dòng sông
Đề buồn trông non nước
Viết hai chữ bạc phước
Nên khôn khổ mọi người

Đâu phải một vài nơi
Cả quê hương như thế
Viết hai chữ roi lệ
Nặng đôi mắt hai bờ

Đâu phải một vài vùng
Cả mọi miền đất nước
Viết hai chữ mong ước
Đừng khổ nữa người ơi !!!

Tình non nước không phai !
Tháng 03-2005

Tôi vẽ một vòng tròn
Loanh hoanh trên mặt đất
Viết hai chữ chật vật
Đau khổ cả một đời

Buồn trông con dã tràng
Xây đời trên bờ cát
Viết hai chữ chua chát
Công khó vẫn hoàn không

Hoàng hôn kéo đêm về
Vắng nghe tiếng dế nhũi
Viết hai chữ lụi thủi
Trong ngõ tối cuộc đời

Buồn trông con bọ hung
Vùi đầu trong vũng thối
Viết hai chữ le lói
Mang kiếp sống âm u

Buồn trông con thạch sùng

Vất trần nhà chất lười
Viết hai chữ rã rượi
Thương tiếc chẳng được gì

Buồn trông con tò vò
Tơ tằm uơm thành kén
Viết hai chữ đê nén
Khúc rẽ của dòng sông

Buồn trông con ve sâu
Ngày hè kêu inh ỏi
Viết hai chữ mệt mỏi
Lột xác vất vả cây

Buồn trông những đêm khuya
Nghe tiếng kêu con quốc
Viết hai chữ còn mất
Để lại tháng ngày qua

Buồn trông bóng cuối chiều
Gió thu về hiu hắt
Viết hai chữ se thắt
Khắc khoải vọng tình quê

Buồn trông những xa xôi
Giữa đôi bờ biên biệt
Viết hai chữ da diết
Gởi cánh én mang về

Buồn trông trên quê hương
Đi giữa lòng đất mẹ
Viết hai chữ khe khẽ
Đánh thức mọi lòng người

Buồn trông vọng núi đồi
Nghe hờn vọng sông núi
Viết hai chữ nhắn gửi
Tình non nước không phai.

Reo bình minh thức dậy !
Tháng 03-2005

Tiếng chim hót tinh mơ
Reo bình minh thức dậy
Vạn vật đồng cựa quậy
Đón ngày mới đang về

Tiếng chim hót líu lo
Đánh tan màn đêm tối
Vàng đông vừa le lói
Reo ánh nắng ban mai

Hãy hót nữa đi chim
Hát ca mềm môi ngọt
Thôi rồi những xa xót
Mở cửa đón tương lai

Chim hót nữa đi chim
Cho trời cao đất rộng
Cùng trao nhau hy vọng
Tay nắm lấy bàn tay

Đã nghe rồi chim ơi
Ngày mai trời sẽ sáng
Gian truân gởi ghềnh láng
Đau khổ đã thôi rồi

Cảm ơn nghe tiếng chim
Cả một đời réo gọi
Thôi thời gian mong đợi
Thôi hết những trông chờ

Đời đẹp như giấc mơ
Hãy cùng nhau xây dựng
Kiềng ba chân đứng vững
Tâm lực mới vẹn toàn

Trời chiều kéo hoàng hôn
Chim bay về tổ ấm
Cho gừng cay muối mặn
Hoa trái kết đơm bông

Tình quê khắp mọi miền
Hương quê mùi lúa chín
Khắp quê hương đan kín
Êm ấm mọi lòng người

Hãy trao nhau nụ cười
Tình quê hương muôn thuở
Cho thương về nỗi nhớ
Cho non gởi nước nhà.

Bài thơ hăm một :

Rủ thơ đi chơi !

Tháng 03-2005

Hôm nay thơ ấy chạy đâu rồi
Tứ tuyệt, này thơ, trở lại chơi
Đừng trách buồn chi, đừng đổi nhé
Tình thơ còn đó, vẫn đầy vui

Hôm nay, ta rảo bước đi rong
Chấp cánh thơ bay, đảo mấy vòng
Không đá động gì thơ tứ tuyệt
Trở về cho thỏa những chờ mong

Bữa trước gọi lên trên gác trọ
Để ta đỡ xuống, nhẹ vòng tay
Kéo rút, thơ rơi, vung lá chả
Mất công lượm lại suốt đêm ngày

Tứ tuyệt nhìn ta mỉm miệng cười
Nụ cười vẫn thế, thật là tươi
Như hoa vừa hé, bùng khoe nụ
Quá chín thơm thơm sắp vụn mười

Chậm chậm đừng lo ta tính rồi
Từ từ ta sẽ dẫn đi chơi
Lạ quen, quen lạ, quen chi lạ
Thơ đến, thơ đi, thơ rụng rơi

Nơi đây, đã mở bài hăm một
Tiếp những hăm hăm tiếp mấy bài
Để viếng từng nơi khi nắm ý
Hôm nay, còn nữa, những ngày mai.

Bài thơ hăm hai :

Thăm viếng nhà thương !

Tháng 03-2005

Cùng ta thăm viếng những nhà thương
Bệnh tật ra sao chật hết giường
Không có một phòng nào trống cả
Nhìn người bệnh tật thấy mà thương

Bệnh viện tư và bệnh viện công
Viện công hầu hết dân nghèo không

Viện tư riêng rẽ dành dân khá
Nhưng bệnh chẳng tư cũng chẳng công

Khi bệnh khi đau chẳng mấy hồi
Một khi mang bệnh khổ thì thôi
Uống ăn không được nằm rên rĩ
Da dẻ xanh xao xương lồm lỏi

Ai giới nhà nghèo đến viện công
Cổ nhiên ít tốn chi đôi đồng
Hàng hàng sắp lớp chờ dài cổ
Khám, trị bình dân, thế cũng xong

Bệnh viện mà sao thiếu thốn cả
Vì ngân sách hụt kiếm đâu ra
Nên y, bác sĩ không nhiều lắm
Bệnh cứ chờ, nhưng phải đợi □ ca □

Bệnh gì, đủ thứ bệnh trên đời
Lão ấu nữ nam, đủ hạng người
Mới biết có thân là có bệnh
Chữa mà không kịp chết như chơi

Đã nghe cái tiếng là nhà thương
Thấy tội, nhìn ai thấy cũng thương
Người bệnh mà trông, lòng phát ghét
Thì sao gọi tiếng là nhà thương !!!

Bài thơ hăm ba :

Thăm nơi dưỡng lão !

Tháng 03-2005

Nhà thương dưỡng lão nghĩa là sao
Có nghĩa khi già tuổi đã cao
Phó thác tấm thân nơi dưỡng lão
Người ta chăm sóc, chớ làm sao

Ở nhà, con cháu đâu lo được
Hăm bốn mỗi ngày, đâu chuyện chơi
Lỡ có chuyện gì, ai biết được
Chớ đâu phải chuyện nói khơi khơi

Dưỡng lão luôn luôn đều có người
Cùng nhau sinh hoạt, cùng vui chơi
Khi ăn khi uống cùng giờ giấc
Cùng kể nhau nghe, cùng nói cười

Con cháu lâu lâu mới đến viếng
Hỏi thăm chốc lát cũng đi về
Tuổi già như thế, tạm yên vậy
Phải hiểu, phải thương, đừng trách, chê

Nhìn những người già thấy tội không
Một đời trang trải tâm thân còm
Một đời sức lực tiêu ma cả
Ngồi ngã, đi nghiêng, đứng lại khòm

Mấy chục năm trường nhuộm gió sương
Ngày xưa còn ngắn những con đường
Ngày nay mấy bước đi không nổi
Già cả khi nhìn, ai cũng thương !!!

Bài thơ hăm bốn :

Thăm viện cô nhi !

Tháng 03-2005

Giờ ta thăm viếng viện cô nhi
Nhà trẻ, cô nhi, khác những gì
Hãy cứ đi đi rồi sẽ biết
Nghe lòng sẽ động đức từ bi

Cô nhi, là lúc mới sinh ra
Chẳng biết những ai là mẹ cha
Hoàn cảnh, thế thời, đành dứt ruột
Đành đem giọt máu cho người ta

Cũng có trường hợp cha mẹ chết
Không ai dòng họ, không bà con
Nói thì nói vậy nhưng rất ít
Sự thật, thông thương, có khác hơn

Có em sinh ở những nhà nghèo
Con cái nhóc nheo, lại lở đeo
Èo uột một đàn, sao sống nổi
Đành cho đôi đứa, đỡ bèo nhèo

Có những trường hợp gặp rủi ro
Chiều hôm bóng tối kiếp lần mò
Thế trần lỡ dại nên tìm cách
Đẩy của nợ đi cho đỡ lo

Bỗng dưng nghe tiếng khóc oe oe

Con cái nhà ai bỏ vạ hè
Bồng bế lên tay, em mủm mím
Em nhìn run rẩy, cựa quao que

Thế nên mới gọi là cô nhi
Tuổi trẻ các em chẳng được gì
Mai một lớn lên ôm tủi hận
Khóc thương mình, tứ cố cô nhi !!!

Bài thơ hăm lăm :

Thăm nơi giữ trẻ !

Tháng 03-2005

Ta viếng vào thăm nơi giữ trẻ
Người ta đem gởi, giữ chung nhà
Sáng đưa chiều đón như thông lệ
Thăm chút vui chơi để biết qua

Sáng đến áo quần trông bảnh bao
Chiều về lem luốc trét bôi vào
Nào dơ nào bụi nào son mực
Như thế, mới là trẻ chớ sao

Mới thoảng trông qua thấy cũng vui
Tuổi thơ con trẻ thật vô tư
Nói năng chí chóc không ngưng miệng
Cười cất giòn tan, khóc cũng mùi

Những người giữ trẻ thật hay ghê
Chiều chuộng, răn đe, lần vỗ về
Khi sẵn, khi nuông, khi trợn mắt
Khi hừ, khi hậm, khi mân mê

Giỡn chơi cùng trẻ cũng vui, ừ
Chúng nó mà đeo, mệt đừ đừ
Không một phút giây nào vắng lặng
Chỉ người thiên phú, mới cay, hừ !

Nhìn chung con trẻ thấy thương thương
Có đứa khô ngô, trông khác thường
Có đứa kềm nhem, trông tội nghiệp
Phước duyên nghiệp báo biết đâu lường

Từ thuở sinh ra đến trưởng thành
Ăm, bồng, nuôi nấng, dạy, trông, canh
Đường dài hun hút mòn lao khổ

Mong trẻ lớn lên khá trưởng thành ???

Bài thơ hăm sáu :

Không bán thơ đâu !

Tháng 03-2005

Ngày xưa Mặc Tử bán trắng rồi
Lững thững chị Hằng đi dạo chơi
Ủ rũ cây đa mình chú Cuội
Hết nhìn trăng lại ngó xa xôi

Và nữa, Tú Xương đã bán nghèo
Tôi không mua, nó vẫn đeo theo
Buồn buồn, tôi gát lên trên bếp
Bị khói, sặt, ho, biến cái vèo

Công Trứ khi xưa vỗ bụng rau
Còn tôi, cũng đã ngáy từ lâu
Cả đời nhồi nhét đầy rau củ
Từ bụng xuống chân ngập tới đầu

Tôi chẳng có gì, bán cái không
Đã không, nên chẳng có đôi đồng
Không ai mua hết, nhìn còn rộng
Đem chất hoài, nhưng vẫn trống không

Nhưng tôi không có bán thơ đâu
Óng ánh sợi thơ gọn sắc màu
Đôi mắt qua thơ, đời tuyệt mỹ
Canh tàn còn đẹp những đêm thâu

Một chữ không cho đừng nói bán
Để tôi đem rải khắp không gian
Thời gian đầy ắp, chờ thêm đã
Bị ứ, nên thơ chảy ngập tràn

Thơ sống cùng tôi cả cuộc đời
Lúc lưng lúc cạn lúc đầy voi
Khi hờ khi hững khi phiêu lãng
Khép kín trần gian viết mấy lời.

Bài thơ hăm bảy :

Thăm nhà thương điên !

Tháng 03-2005

Giờ đi thăm viếng nhà thương điên
Cuộc sống người điên chẳng có phiền
Hờ hững nhìn đời như huyền mộng
Lửng lơ bay bổng tựa thần tiên

Phần lớn người điên lớn hết rồi
Nhìn chung tuổi đã quá đôi mươi
Phần đông có lẽ vài ba chục
Một ít lão niên, sáu, bảy mươi

Anh kia, đứng ngó, chỉ, rồi cười
Anh nọ, nhe răng, mở miệng : ươi . . . !
Còn chị, buồn buồn, tay quạt gió
Còn cô, bẽn lẽn, bảo : người ! người !

Kìa, người lửng thừng, nghêu ngao hát
Đấy, kẻ quơ quơ, khảy tay đàn
Một thế giới cuồng quay rộn rã
Âm thanh hỗn độn lộng vang vang

Tôi thoáng buồn trông hỏi mấy lời
Anh chàng lắt lắt, chỉ : ôi ! ôi !
Còn cô không nói, đưa tay quạt
Hỏi một hỏi, tôi chẳng biết tôi

Viếng thăm một chút rồi ra đi
Thế giới người điên thật lạ kỳ
Không biết làm sao mà hiểu nổi
Đi rồi, còn vắng tiếng : i !!! . . . i !!!

Chào người cai quản một đôi câu
Như thế, hiểu không, ánh gât đầu
Vì quá quen nên mò đoán ý
Người điên, mà hiểu họ, còn lâu !!!

Mặc Giang - Thơ 29

01. Bài thơ 28 : Thăm viếng Trại Cùi
02. Bài thơ 29 : Thăm người lao động
03. Bài thơ 30 : Xin gửi cho Anh !
04. Bài thơ 31 : Xin gửi cho Chị !
05. Bài thơ 32 : Xin gửi cho Em !
06. Bài thơ 33 : Trao thế hệ đàn em !
07. Bài thơ 34 : Thăm hỏi Tiên Nhân
08. Bài thơ 35 : Không biết ngày mai tôi trở về !
09. Thoát khỏi, được mấy người !
10. Cho thỏa mãn cuộc đời !

Bài thơ hăm tám :

Thăm viếng trại cùi !

Tháng 03-2005

Ta viếng đi thăm những trại cùi
Mới vào đến cổng đã nghe mùi
Cái mùi dần chết ôm thân phận
Một cõi trần gian, khép ngậm ngùi

Vào thăm, mới thấy cảnh thê lương
Trường đoạn còn đâu, khúc đoạn trường
Nào thăm chất chồng thêm thăm nào
Thương đau, rửa nát những đau thương

Bỗng nhớ ngày xưa Hàn Mặc Tử
Đường lên dốc đá, nát tan hoang
Mộng Cầm thỏ thức vàng trắng lặn
Nguyệt lạc trường giang lạnh đá vàng

Trại cùi, một thế giới âm u
Bóng tối, vẽ chi cảnh mịt mù
Đến cuối đường hầm còn khép lại
Canh tàn còn đợi cửa thiên thu

Tắm thân đang sống bỏ dần thân
Từng khúc rửa ra, cắt bỏ dần
Gởi đón đau về thăm cát bụi
Giữ trần thân đếm những phong trần

Cắt đi, cắt nữa, bỏ từng phần
Cắt bỏ khi nào hết tắm thân
Cắt chỗ thối tha, thêm chỗ chết
Ui cha ! đau quá ! thân ơi ! thân !

Thấy rồi, tội lắm, hỏi người ơi
Còn khổ nào hơn trong cuộc đời
Cùi đã cùn dần, thêm phát hủi
Còn gì mà nói nữa, người ơi !

Bài thơ hăm chín :

Thăm người lao động !

Tháng 03-2005

Giờ ghé qua thăm người lao động
Để nhìn từng giọt đẫm mồ hôi

Phong sương vá áo dày lao nhọc
Là biết cuộc đời khổ tới đâu

Lao động, những ai có trải qua
Khổ rồi, mới biết thương người ta
Nếu chưa, sao hiểu ngàn công khó
Từ công bước vô, ngập nóc nhà

Cái nghề lao động của chân tay
Sần sùi làn da đến mặt mày
Gian khổ đeo đời trôi lặn độn
Cần lao cực nhọc tự xưa nay

Một nắng, hai mưa, nhuộm gió sương
Ba lao, bốn khổ, ngấm tang thương
Năm cay, sáu đắng, chông chua chác
Bảy xót, tám xa, chắt đoạn trường

Ngày, hứng mồ hôi, ló ló trào
Đêm, kè đau khổ, quải gian lao
Hai bờ thăm thăm mòn đôi mắt
Cơm nếp đầy voi, ngấy nhét vào

Của một nhưng công nặng bạc vàng
Bao nhiêu vật dụng cõi trần gian
Đều nhờ công sức người lao động
Đừng bị dè nhau hời thế nhân

Mong ai chia xẻ, quý thì thôi
Bất nhịp cảm thông, ơn cảm rồi
Chớ trọng khinh chi bao nghiệp dĩ
Nghề nào, cũng sống vậy mà thôi !

Bài thơ ba mươi :

Xin gửi cho Anh !

Tháng 03-2005

Này anh, từ lúc gánh hai vai
Một sắt hai son cứ miệt mài
Nước chảy thấm sâu lòng đất nước
Đá mòn cho phỉ chí làm trai

Này anh, từ thưở bước lên đường
Đem sức tang bồng vá nhiều nhưong
Đem chí nam nhi bồi tích sử
Góp bàn tay hiến tặng quê hương

Này anh, đừng hỏi, đến bao giờ
Đã bảo rằng xây dựng ước mơ
Như núi cùng non reo tuế nguyệt
Như sông cùng biển tựa cơ đồ

Một khi, trái chín mộng, treo cành
Nhụy thoảng thơm thơm, hương tỏa quanh
Là đến thời kỳ thu kết quả
Chan hòa mưa nắng, đẹp trời xanh

Chỉ sợ không rèn đức trượng phu
Biển sông, sao sánh vũng ao tù
Tiểu nhân, sao sánh cùng quân tử
Sống ở đời, chỉ khác chữ □ngu□

Trao nhau như thế, đủ rồi anh
Nếu thiếu hay dư, thì cũng đành
Nếu thiếu thì bao giờ cũng thiếu
Nếu dư, thì đã quá, rành rành

Ta hẹn nhau về nơi bên cũ
Bên dòng sông quyện, suối nguồn xưa
Quê hương thấm thiết tình non nước
Ta mãi còn nhau, anh nhớ chưa ???

Bài thơ ba mốt :

Xin gửi cho Chị

Tháng 04-2005

Này chị, từ ngày chị bước đi
Buồn không, sao chẳng nói năng gì
Đã mang thân phận làm nhi nữ
Xuất giá, là lên cầu biệt ly

Hãy tròn bổn phận bên người ta
Còn chỗ thật sâu, cất nổi nhà
Không ruột rà mà thương mến chị
Chừng nào như thế mới hoan ca

Một thân, chị phải chẻ làm hai
Nặng nhẹ đôi đàng gánh trĩu vai
Cứ gánh vuông tròn nghe chị nhé
Hết hôm nay đến những ngày mai

Cứ thế, chị trang trải suốt đời

Một lòng đem xé gởi hai nơi
Tay nâng, tay đỡ, tay mơn mỏi
Vai vác, vai mang, vai rã rời

Chị này, nhớ mẹ những ngày xưa
Dậy sớm, thức khuya, cũng chẳng vừa
Gian khổ bào mòn sao chịu nổi
Khi thương, cỏ mọc đã bao mùa

Đã biết rồi mà, chị khổ lắm
Nào nhà nào cửa nào chồng con
Hai quê một cảnh tràn mi mắt
Xót dạ thương lòng nát sắc son

Ấy thế thành người mẹ Việt Nam
Cơm lành canh ngọt quít còn cam
Cửa nhà gia thế noi giòng giống
Đưa nước về nguồn nhớ Tổ Tông.

Bài thơ ba hai :

Xin gởi cho Em

Tháng 04-2005

Này em, đâu có nhỏ gì đâu
Mái tóc ngày xưa đã đổi màu
Chiếc bóng thời gian lay động mãi
Sắc còn phai hường nữa là màu

Nhưng em phải hiểu cuộc đời này
Nhân thế đã mang kiếp đọa đày
Trần thế còn đeo thêm khốn khổ
Nên vô thường cứ chuyển lặn quay

Để tôi đi trước, tiếp theo em
Đi mãi đến khi bước xuống thêm
Cùng giữ gìn nhau, trao thế hệ
Hỏi khung trời mấy ánh sao đêm

Tôi chỉ hỏi thăm những chuyện xưa
Chứ làm sao kéo tuổi ngày thơ
Hỏi thăm để nhớ về xưa cũ
Dĩ vãng cuốn trôi tận cuối bờ

Giờ em ngấm nghe tuổi hơi già
Mái tóc của tôi đã trở hoa
Rêu phủ bên đường còn biển sắc

Hỏi chi bóng xế của chiều tà

Cuộc đời chồng chất phải không em
Máu chảy về tim thấm ruột mềm
Tươi thắm quá thời thâm tím tím
Úa tàn xơ xác cả con tim

Đuối sức mỏi mòn bên dốc đá
Hơi tàn quờ quạng cuối đường đi
Rừng già che bóng rừng non vậy
Đại thọ chờ che tiểu mộc thì

Nên tôi chỉ nhắc em ngân ấy
Cộng của em, đời sẽ khá hơn
Gom góp và vun bồi mãi mãi
Như hoa thêm nhụy sắt thêm son.

Bài thơ ba ba :

Trao thế hệ đàn em !

Tháng 04-2005

Xin trao về thế hệ đàn em
Thế hệ chúng tôi đâu có quên
Gắng sức hoàn thành bao gạch nối
Từ tiền nhân gọi lại cho em

Thế hệ chúng tôi bao dấu ngoặc
Chống sào lái mũi giữa muôn chiều
Ngửa nghiêng tôi tả như chiếu rách
Bầm dập dậy men tợ com thiu

Có trách chúng tôi thì cứ trách
Đồng thời đồng thế mới đồng cam
Ngoài chẵn, sao cảm trong chẵn ấy
Há miệng đã đau bởi nát hàm

Cũng may còn ngóp ngoi lên được
Trao lại các em hơi tạm yên
Những khổ đau, vá bằng vụn vỡ
Những tang thương, đắp bởi oan khiên

Máu, nước mắt cùng hòa đổ ra
Một thời lịch sử đã đi qua
Bao nhiêu tình tự hy sinh ấy
Cũng bởi vì non, nợ nước nhà

Thuyền vượt trùng dương biết biển khơi
Phong ba ụp phủ, giập toi bời
Gió sương xơ xác, vùi tan nát
Nát cả con người, nát biển khơi

Có sống chẳng qua còn sót lại
Chỉ xin làm sỏi đá bên đường
Và xin được lót thêm loang lở
Bồi đắp quê hương, vá đoạn trường !

Bài thơ ba bốn :

Thăm hỏi tiền nhân

Tháng 04-2005

Cho xin thăm hỏi bậc tiền nhân
Thời thế đã qua bao lưỡng phân
Chống đỡ mấy chiều hay tạp lục
Mà sao gió bụi nát phong trần

Cha ông đã đổ những ngày xưa
Xương núi máu sông chứ chẳng vừa
Nước mắt viết đầy trang lệ sử
Tâm can tan nát biết hay chưa

Dư đồ tôi tả, cùng đan, vá
Lịch sử ngựa nghiêng, cùng đắp xây
Thế hệ hôm nay còn cấu xé
Còn gì cho thế hệ ngày mai

Không phải đá vàng chẳng sắt son
Cũng không ngoại tại siết hao mòn
Bởi vì trùng nội bào sông núi
Bởi phá tam giang rẽ nước non

Thế hệ chúng ta nên thăm thấu
Đã qua một thế kỷ, còn gì
Hoàng tuyền râu phủ còn ân hận
Không lẽ trần gian rũ mốc xì

Đừng dày non nước thêm nông nổi
Đừng xéo quê hương cạn dấu tình
Lịch sử cứ đi, đi tới mãi
Tro tàn vờn vợn khói lung linh

Thương người đi trước tức thương ta
Kèo cột vách xiêng chung mái nhà

Xin góp bàn tay xây dựng lại
Ngày mai con cháu sẽ thương ta

Xin cảm ơn người, hỡi cô nhân
Biết rồi, mới hết những phân vân
Thế thời, thời thế đều gai góc
Đen trắng, trắng đen, đều dự phần.

Bài thơ ba lăm :

Không biết ngày mai tôi trở về !

Tháng 04-2005

Không biết ngày mai tôi trở về
Đường làng có trách nỗi tình quê
Cô thôn có đổi buồn hương vị
Cây cỏ dọc ngang có ủ ê

Không biết ngày mai qui cô hương
Tiếng kêu con quốc có ai thương
Sông xưa con nước còn in bóng
Bến cũ con đò có vẫn vương

Không biết ngày mai tôi bước đi
Bao năm mong mỏi có còn gì
Có còn một chút tình quê cũ
Hay lạ quá rồi có nghĩa chi

Không biết ngày mai tôi viếng thăm
Mừng mừng, hay bằng làng xa xăm
Thân thương, hay đứng đứng xa lạ
Như vải bỏ gai, kén bỏ tầm

Dù sao tôi cũng bước đi về
Không hẹn nào ai có lỗi thề
Lối cũ khép hờ không đóng mở
Đường xưa bỏ ngõ rộng tình quê

Cho nên tôi sẽ bước đi qua
Nổi nhịp ruộng đồng vang hát ca
Trôi khúc hương quê lồng gió nắng
Vương vương ôm ấp vạn tình ta

Nhìn cánh đồng quê mỉm miệng cười
Nhìn bông lúa trắng ngậm xanh tươi
Tiếng chim ca hát tình quê gọi
Bếp lửa hồng êm, ấm mọi người.

Thoát khỏi, được mấy người !
Tháng 04-2005

Khi đối diện mênh mông
mới thấy mình lạc lõng
Khi con đường đã đóng
mới thấy kẹt lối đi
Khi đối diện tuyệt kỳ
mới biết mình u tối
Khi ba đào sóng nổi
mong sao được bình yên
Khi vây bủa ưu phiền
nhẹ buông là sướng nhất
Khi khốn cùng chật vật
mới thấu hiểu cơ hàn
Khi nứt vách bạc vàng
coi kim tiền cỏ rác
Khi bốn bề phiêu bạt
mới mong mỗi bến bờ
Khi rã rượi mệt khờ
mới mong giờ thư giãn
Khi cần khô nắng hạn
mới quý những xinh tươi
Khi không có nụ cười
mới thương đời ảo não
Khi đầy đầy gian xảo
mong được chút mỹ chơn
Khi oán hận căm hờn
mới thương bồ câu trắng
Khi than dài thở ngắn
mới cảm nỗi đôn đau
Khi vụn vỡ chiếc cầu
mới tiếc thương từng nhịp
Khi đọa đày trọn kiếp
mới sợ cõi trần gian
Khi khổ ải vô vàn
mới ê đời nhân thế
Khi vào ra sông bể
mới thương cảnh ao tù
Khi cuối nẻo mịt mù
còn gì nữa người ơi
Nên ta lên tiếng gọi
thoát khỏi được mấy người
Xin trao tặng nụ cười
cho đời ta thêm đẹp.

Cho thỏa mãn cuộc đời !

Tháng 04-2005

Thương không con thiêu thân,
vùi đầu vào chỗ chết
Thương không hỡi con ếch,
bụng nhỏ trông hơn bò
Thương không con tò vò,
ươm tơ tằm làm tổ
Thương không hươu cao cổ,
ngắt ngưỡng giữa lưng trời
Thương không hỡi con dơi,
sống đêm đời tăm tối
Thương không này con mối,
đụn đất nhô làm nhà
Thương không này con gà,
lá chanh kêu cục tát
Thương không đời con vạc,
đục nước khổ chim cò
Thương không hỡi con còng,
sợ đời khi lia tổ
Thương không này loài hổ,
mang kiếp sống núi rừng
Thương không loài chim ưng,
mắt lờm nhe nanh vuốt
Thương không này con quốc,
vì non nước gọi hồn
Thương không này con công,
vì đời mang chơn thiện
Thương không loài chim yến,
mang tiếng hát oanh vàng
Thương không này con ngan,
cả đời ăn nói ngược
Thương không loài cá lợt,
còn chải chuốc giữ gìn
Thương không này con ãn,
suốt đời kêu ụt ịt
Thương không loài bọ xít,
còn đánh thối bọ hung
Thương không đời con giun,
vùi đời trong vũng đất
Thương không con lật đật,
luôn bộp chộp tới già
Thương không này sơn ca,
còn họa mi đâu nữa

Thương không đời con sứa,
sao cứ ợ ra hoài
Thương không những rọi soi,
đèn nhà ai nấy sáng
Thương không này cánh nhận,
có làm nổi mùa xuân
Đứng trước giữa băng khuâng,
mơ ngày mai hy vọng
Cho thỏa mãn cuộc đời !!!

Mặc Giang - Thơ 30

01. Con người khờ khạo của tôi ơi !
02. Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
03. Vì không thấy thế nhân cười khúc khích !
04. Tình quê, hong giọt nắng !
05. 10 năm, kỷ niệm Chùa Giác Nhiên
06. Một cái nhú mày, nát hai huyệt tượng !
07. Leo lên đời hy vọng
08. Đã đến ngày mai !
09. Năm mươi thương
10. Năm mươi thương nữa !

Con người khờ khạo của tôi ơi !

Tháng 04-2005

Chưa tới đâu, đã than đời mệt mỏi
Chưa kịp đói, đã sợ mất miếng ăn
Chưa ăn năn, đã bảo rằng không tội
Chưa kịp hỏi, đã bảo biết hết rồi
Chưa tìm tòi, làm sao không u tối
Chưa mở lối, vội bảo không lối đi
Chưa có chi, đã tung bùng khói lửa
Chưa có ngứa, đã gãi rách da rồi
Chưa phản hồi, thì bao giờ mới thấy
Chưa cựa quậy, nên chết dí một nơi
Chưa cất lời, làm sao ai hiểu được
Chưa tính trước, nên thất bại nào nề
Chưa sơn khô, nên núi đời cao vút
Chưa côi cút, nên đâu biết đơn cô
Chưa vật vờ, đã bảo rằng ngây dại
Chưa dầu dãi, đã sợ nắng sợ mưa
Chưa biết vừa, nên làm sao biết đủ
Chưa hội tụ, nên cứ mãi phân kỳ
Chưa tính ly, nên sai ngàn vạn dặm
Chưa đằm thắm, nên học “thói Hà Đông”
Chưa bình bông, nên sợ đời trôi nổi

Chưa lửa khói, đã vội nhật tro tàn
Chưa làm than, đã sợ đời gian khổ
Chưa xuống hố, sao lại bảo chết rồi
Chưa nhếch môi, sao nụ cười biến mất
Chưa thấy mật, mà lại bảo chết ruồi
Đứng lại là thụt lùi
Giậm chân là đã chết
Hỡi con người gốc ghéch
Khờ khạo của tôi ơi !!!

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !

Tháng 04-2005

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Có người cao, người thấp, người bình thường
Trong cái ghét, vẫn còn có cái thương
Trong cái thương, vẫn còn nhiều cái ghét

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Có người khôn, có người dại hơn mình
Có người giàu, có người khổ cùng đình
Như bạn đó, vẫn còn nhiều may mắn

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Khổ có vui, vui có khổ mới đều
Khi khổ thì bình tâm, tự nó tiêu
Khi vui thì biết vừa, đừng quá độ

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Đừng khinh ai, bị mặt, trét bùn lầy
Đừng khen ai, nhất bông, thổi lên mây
Mà hãy trọng lương tri, đừng giả dối

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Sông có khúc, người có lúc, thường tình
Khi lên voi, lúc xuống chó, nhục vinh
Đừng đeo mãi bóng phù du trước gió

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Khi cười người, đừng có cố cười lâu
Khi trách ai, đừng có mãi đầu mâu
Nhân thập toàn, đã là người thánh thiện ???

Sống ở đời, luôn dùng gương phản hiện
Biết tương lân, soi rọi cả hai chiều
Biết nhìn đời bằng ánh mắt thương yêu

Sẽ đón nhận tình bao la nhân thế !

Vì không thấy thế nhân cười khúc khích !

Tháng 04-2005

Thương những ai leo lâu đài danh vọng
Thương những ai ngất ngưỡng trong tháp ngà
Ếch nằm đáy giếng, tưởng chỉ riêng ta
Nên không thấy giữa trời cao đất rộng

Đem sơn phấn cùng trét trây, đánh bóng
Đoàn tùy tùng cùng phục lụy cúc cung
Rồi nhìn trong thiên hạ chỉ bằng vung
Nên không biết loay hoay trong đít chảo

Dệt thánh thiện, khoác nhung y áo mào
Vẽ oai phong, học điệu bộ, xung hô
Trong hậu trường sân khấu, sửa, điêm, tô
Thật khéo léo hời bàn tay đạo diễn

Huyền, giả huyền, đeo tấm màn giả huyền
Bào, giả bào, núp bức trướng giả bào
Bèo bọt nào, cũng bèo bọt hư hao
Vàng mây nào, cũng là tranh vân cầu

Trong bóng tối tưởng vì sao bắc đẩu
Trong đêm khuya nên mộng寐 nam tào
Sống giữa đời mà ru ngủ chiêm bao
Vì không thấy thế nhân cười khúc khích !

Tình quê hong giọt nắng !

Tháng 04-2005

Tình quê hong giọt nắng
Reo ngọn cỏ bên đường
Chiều về trên bến vắng
Thuyền ai vỗ bên sông

Tình quê hương dịu ngọt
Đằm thắm như đường lau
Mặn mà chim ca hát
Trắng trắng như hoa cau

Tình quê hương thương nhớ
Ta cùng đợi nhau về

Tình quê hương muôn thuở
Ta cùng đón hương quê

Quê hương đồng lúa chín
Chờ mùa mới đơm bông
Mộng uơm mơ đan kín
Cùng khơi bếp lửa hồng

Ai đi không lỗi hẹn
Ai đến không lỗi thề
Tình quê hương vun vén
Sông bến cũ đi về

Tình quê hong giọt nắng
Bông lúa chín hoen vàng
Gừng ơi chờ muối mặn
Đêm ơi đợi trăng vàng

Ngày mai tròn nguyện ước
Hoa nở khắp đường quê
Ngày mai cùng dẫn bước
Cho non vẹn nước thề.

10 Năm Kỷ Niệm Chùa Giác Nhiên
Thành phố Auckland-Tân Tây Lan
Ngày 02&03 Tháng 04-2005

Giác Nhiên Tự Viện ngát hương thiền
Đất khách hồi quan, hướng tổ tiên
Lữ thứ phiêu du, qui cổ thụ
Nhất khuynh Thánh Đức, Nhị khuynh Hiền

Giác Nhiên kỷ niệm lễ mười năm
Gian khó dần qua, đời khó khăn
Kẻ của người công cùng góp sức
Bước đi nhẹ nhẹ dưới trăng rằm

Mười năm rồi đó đã trôi qua
Đạo vị an nhiên tỏa mọi nhà
Cùng ướp sen vàng hương thấm nhụy
Bùn lầy đầy ắp những trầm kha

Đời, sống dễ coi, đã khó rồi
Đạo, con đường ngược, khó thì thôi
Trầm luân, không lẽ luân trầm mãi
Gánh cả đôi vai, sáng đạo-đời

Như vậy, mười năm có nghĩa gì
Hai mươi năm nữa chẳng hề chi
Và bao năm nữa, luôn còn mãi
Mạng mạch muôn đời, nhớ kỹ đi

Nhìn lại ngày qua ôn kỷ niệm
Ân đền nghĩa đáp thật thâm sâu
Mưa nhuần pháp vũ mười phương gọi
Phật Đạo tùy duyên hóa nhiệm mầu.

Một cái nhú mày, Nát hai huyệt tượng

Tháng 04-2005

Thời gian không vắng
Không gian không không
Đi giáp mấy vòng
Đường tròn không kín
Cây xanh non, chưa trổ bông, nào lo trái chín
Thuở bình minh, chưa hé nắng, nào ngại bóng chiều
Chờ đêm khuya, gõ từng tiếng nguyên siêu
Đề đánh thức cõi âm u mở cửa
Thiên Thần an giấc điệp, kê đầu gối tựa
Hồn ma chập chờn bay, ảnh hiện sắc thân
Đưa tay nắm bắt phù vân
Xây đài trên gác phong trần ném chơi
Ra đứng giữa trùng khơi
Cõi phong ba chận sóng
Ra đứng đầu tiếng vọng
Khép chặt mọi thính âm
Chợt nghe tiếng thì thầm
Cửa trùng trùng vạn hữu
Nhận diện những vi sinh chưa tự
Điểm mặt những bóng dáng đã thành
Gom góp từng hạt bụi vờn quanh
Hỏi có gì liên hệ
Nếu ngậm cầm, giáng một chùy vụn vỡ
Nếu mở lời, giộng một búa thất kinh
Cõi hư vô, bỗng choáng váng, giật mình !
Chốn hư huyền, bỗng rưng rờ, nín thở !
Này, này, đừng cắt cớ
Lộ huyền bí xưa nay
Một cái nhú lông mày
Nát tan hai huyệt tượng.

Leo lên đòi hy vọng

Tháng 04-2005

Ta tin tưởng ở ngày mai
Thuyền phiêu du định hướng
Không mơ hồ tưởng tượng
Khi đã vạch lên rồi

Ta tin tưởng ở ngày mai
Sáng chiều reo gió nắng
Hoàng hôn chưa xuống nặng
Đã thoáng ánh trăng vàng

Ta tin tưởng ở ngày mai
Rừng già nghiêng bóng núi
Sơn khê chưa chúm mũi
Đã vắt ngựa lưng đèo

Ta tin tưởng ở ngày mai
Rừng hoang hương tỏa nhụy
Đá vàng xanh cốt lõi
Rêu phủ kết bông hoa

Ta tin tưởng ở ngày mai
Leo lên đòi hy vọng
Giá băng thành sức nóng
Tro bụi biến lửa hồng.

Đã đến ngày mai !

Tháng 04-2005

Ngày mai hoa lá xanh tươi
Lá reo gió bắc hoa cười gió đông
Ngày mai trên khắp ruộng đồng
Hương thơm mùa mới tro bông lúa vàng
Ngày mai hết những lầm than
Mồ hôi ươm hạt trên đàng nhiều khê
Ngày mai hết những ê chề
Đắng cay ươm giống bốn bề nên công
Ngày mai hết những ngóng trông
Bao nhiêu ước vọng chờ mong đã thành
Ngày mai hoa trái trĩu cành
Chim chuyền dưới nước cá quanh trên non
Ngày mai vuông đã thành tròn

Đường ngang xẻ dọc đường mòn xẻ xuôi
Ngày mai đầu kết liền đuôi
Thông thương mọi nẻo tiền lùi thên thang
Ngày mai đẹp khắp thôn làng
Đẹp bãng phố chợ đẹp ngang thị thành
Ngày mai nét ngọc tinh anh
Minh châu khó sánh trong lành khó so
Bao nhiêu ruột rối tơ vò
Tháng năm thức trắng cũng cho ngày này
Bao nhiêu nước mắt đắng cay
Hòa trong túi nhục cho ngày mai đây
Ngày mai, nay đã đong đầy
Không còn nghiêng ngửa nổi này tình kia
Ngày mai, nay hết chia lìa
Đường dài thẳng tắp mang hia lên ngàn
Ngày mai, nay đã hòa vang
Tình non nghĩa nước đá vàng sử xanh
Nào em, nào chị, nào anh
Cùng tôi rạng rỡ hương lành Việt Nam

Năm mươi thương !

Tháng 04-2005

Một thương ai cũng có lòng
Hai thương gian khổ đem hong nắng vàng
Ba thương tay xách vai mang
Bốn thương cay đắng đổ ngang bên đường
Năm thương khắp nẻo quê hương
Sáu thương sông núi vấn vương nghĩa tình
Bảy thương chiếc bóng nghiêng mình
Tám thương non nước in hình sơn khê
Chín thương câu hẹn ước thề
Mười thương cùng dắt nhau về đường xưa
Mười một thương mấy cho vừa
Mười hai thương mấy cũng thừa mà thôi
Mười ba thương gởi núi đồi
Mười bốn thương gởi sông ngòi biển đông
Mười lăm thương lúa trở bông
Mười sáu thương mạ trên đồng ruộng xanh
Mười bảy thương trái trĩu cành
Mười tám thương nụ bao quanh lối về
Mười chín thương bến bên đê
Hai mươi thương khách vỗ về bên sông
Hăm một thương nhớ chờ mong
Hăm hai thương đợi chờ trông an bình

Hăm ba thương ánh bình minh
Hăm bốn thương nắng quê mình ấm êm
Hăm lăm thương ngày chờ đêm
Hăm sáu thương tháng chờ năm thái hòa
Hăm bảy thương lệ chưa nhòa
Hăm tám thương sử điểm tô huy hoàng
Hăm chín thương “đá dẫu mòn
Ba mươi thương “miệng vẫn còn tro tro”
Ba một thương thuở dựng cờ
Ba hai thương một cơ đồ cuu mang
Ba ba thương phố nhớ làng
Ba bốn thương lối nhớ đàng đi qua
Ba lăm thương nước nhớ nhà
Ba sáu thương quốc nhớ gia canh trường
Ba bảy thương quá là thương
Ba tám chim Lạc, nhớ thương chim Hồng
Ba chín thương chẳng thương không
Bốn mươi thương gánh cùng gồng dựng xây
Bốn một thương đó còn đây
Bốn hai thương nợ còn này gần xa
Bốn ba thương một màu da
Bốn bốn thương một quê nhà Việt Nam
Bốn lăm thương chạm nhường chàm
Bốn sáu thương quít nhường cam một vườn
Bốn bảy thương gọi yêu thương
Bốn tám thương gọi quê hương ba miền
Bốn chín thương gọi hậu tiền
Năm mươi thương một nỗi liền năm mươi
Còn năm mươi nữa ai ơi
Thương xin gọi nốt ai người Việt Nam.

Năm mươi thương nữa !

Tháng 04-2005

Năm một thương nói là làm
Năm hai thương để còn hàm mai sau
Năm ba thương sắc thêm màu
Năm bốn thương ngọc còn trau chuốt hoài
Năm lăm thương sản nhớ khoai
Năm sáu thương bếp nhớ khơi lửa hồng
Năm bảy thương nước Sông Hồng
Năm tám thương nữa, còn sông Thái Bình
Năm chín thương trúc xinh xinh
Sáu mươi thương lũy, bờ kinh nổi dài
Sáu một thương nước Đồng Nai

Sáu hai thương nước chảy dài Cửu Long
 Sáu ba thương nổi thành dòng
 Sáu tư thương một hình cong sum vầy
 Sáu lăm thương gió heo may
 Sáu sáu thương nguyệt lung lay trăng vàng
 Sáu bảy thương mây trên ngàn
 Sáu tám thương biển mênh mang chân trời
 Sáu chín thương những đầy vơi
 Bảy mười thương sống trong đời mấy ai
 Bảy một thương gái cùng trai
 Bảy hai thương trẻ một mai sẽ già
 Bảy ba thương tiếng hát ca
 Bảy tư thương gọi nhà nhà thân thương
 Bảy lăm thương phố thương phường
 Bảy sáu thương những con đường cái quan
 Bảy bảy thương đê bên đàng
 Bảy tám thương lấy đem mang về nhà
 Bảy chín thương phải rầy la
 Tám mười thương bảy thêm ba thành mười
 Tám một thương hết mọi người
 Tám hai thương khóc thay cười bớt đau
 Tám ba thương trắng hoa cau
 Tám tư thương ngọt đường lau thơm lành
 Tám lăm thương lá trên cành
 Tám sáu thương cỏ xanh xanh bên đường
 Tám bảy thương giọt mưa sương
 Tám tám thương những chiều vương nắng chiều
 Tám chín thương nhịp cầu kiều
 Chín mười thương nét mỹ miều đàn thanh
 Chín một thương túp lều tranh
 Chín hai thương xóm nhỏ quanh đầu đình
 Chín ba thương trọn bóng hình
 Chín tư thương vẹn như mình với ta
 Chín lăm thương những đi qua
 Chín sáu thương đến quê nhà mai sau
 Chín bảy thương dẫu dãi dầu
 Chín tám thương trắng mái đầu còn thương
 Chín chín thương thuở mở đường
 Một trăm thương gọi quê hương oai hùng
 Từ một thương nét viên dung
 Đến trăm thương cả vô cùng mới thôi.

 Mặc Giang - Thơ 31

01. Mười thương - Một
02. Mười thương - Hai

03. Mười thương - Ba
04. Mười thương - Bốn
05. Mười thương - Năm
06. Mười thương - Sáu
07. Mười thương - Bảy
08. Mười thương - Tám
09. Mười thương - Chín
10. Mười thương - Mười

Mười thương-một

Tháng 04-2005

Một thương ai cũng có lòng
Hai thương gian khổ đem hong nắng vàng
Ba thương tay xách vai mang
Bốn thương cay đắng đổ ngang bên đường
Năm thương khắp nẻo quê hương
Sáu thương sông núi vẫn vương nghĩa tình
Bảy thương chiếc bóng nghiêng mình
Tám thương non nước in hình sơn khê
Chín thương câu hẹn ước thề
Mười thương cùng dắt nhau về đường xưa.

Mười thương-hai

Tháng 04-2005

Một thương thương mấy cho vừa
Hai thương thương mấy cũng thừa mà thôi
Ba thương xin gởi núi đồi
Bốn thương xin gởi sông ngòi biển đông
Năm thương như lúa trở bông
Sáu thương như mạ trên đồng ruộng xanh
Bảy thương như trái trĩu cành
Tám thương như nụ bao quanh lối về
Chín thương bên cũ con đê
Mười thương ai đứng vỗ về bên sông.

Mười thương-ba

Tháng 04-2005

Một thương gởi nhớ chờ mong
Hai thương gởi đợi chờ trông an bình
Ba thương như ánh bình minh
Bốn thương như nắng quê mình ấm êm
Năm thương ngày nhớ chờ đêm

Sáu thương tháng nhớ chờ năm thái hòa
Bảy thương máu lệ chưa nhòa
Tám thương trang sử diễm tô huy hoàng
Chín thương “bia đá dấu mòn”
Mười thương “bia miệng vẫn còn trơ trơ”.

Mười thương-bốn

Tháng 04-2005

Một thương từ thuở dựng cờ
Hai thương một dãy cơ đồ cuu mang
Ba thương như phố thương làng
Bốn thương như lối thương đàng đi qua
Năm thương như nước thương nhà
Sáu thương như quốc nhớ gia canh trường
Bảy thương thương quá là thương
Tám thương chim Lạc, nhớ thương chim Hồng
Chín thương thương chẳng thương không
Mười thương cùng gánh cùng gồng đắp xây.

Mười thương-năm

Tháng 04-2005

Một thương như đó thương đây
Hai thương như nọ thương này gần xa
Ba thương cùng một màu da
Bốn thương cùng một quê nhà Việt Nam
Năm thương như chạm thương chàm
Sáu thương như quít thương cam một vườn
Bảy thương xin gửi yêu thương
Tám thương xin gửi quê hương ba miền
Chín thương có hậu có tiền
Mười thương một nổi đã liền năm mươi
Còn năm mươi nữa ai ơi
Thương xin gửi nốt ai người Việt Nam.

Mười thương-sáu

Tháng 04-2005

Một thương miệng nói tay làm
Hai thương còn để bao hàm mai sau
Ba thương như sắc thêm màu
Bốn thương như ngọc còn trau chuốt hoài
Năm thương như sản nhớ khoai

Sáu thương như bếp nhớ khơi lửa hồng
Bảy thương dòng nước Sông Hồng
Tám thương nguồn mạch của sông Thái Bình
Chín thương trúc nhỏ xinh xinh
Mười thương bờ lũy, quanh kinh nổi dài.

Mười thương-bảy

Tháng 04-2005

Một thương con nước Đồng Nai
Hai thương con nước chảy dài Cửu Long
Ba thương lịch sử một dòng
Bốn thương một mảnh hình cong vui vầy
Năm thương ngọn gió heo may
Sáu thương bóng nguyệt lung lay trắng vàng
Bảy thương mây ngủ trên ngàn
Tám thương biển lặng mênh mang chân trời
Chín thương tình tự đầy vơi
Mười thương biết sống trong đời mấy ai !

Mười thương-tám

Tháng 04-2007

Một thương lão ấu gái trai
Hai thương con trẻ một mai sẽ già
Ba thương tiếng hát câu ca
Bốn thương êm ấm mọi nhà thân thương
Năm thương hình bóng phố phường
Sáu thương dấu vết trên đường cái quan
Bảy thương còn để bên đàng
Tám thương ấy ấy mà mang về nhà
Chín thương roi vọt rầy la
Mười thương cộng bảy thêm ba thành mười.

Mười thương-chín

Tháng 04-2005

Một thương tất cả mọi người
Hai thương thôi khóc nụ cười bớt đau
Ba thương màu trắng hoa cau
Bốn thương ngọt lịm mía lau trong lành
Năm thương hoa lá trên cành
Sáu thương ngọn cỏ xanh xanh bên đường
Bảy thương nhỏ giọt mưa sương

Tám thương tim tím chiều vương nắng chiều
Chín thương mấy nhịp cầu kiều
Mười thương những nét mỹ miều đan thanh.

Mười thương-mười

Tháng 04-2005

Một thương từng túp lều tranh
Hai thương thôn xóm bao quanh đầu đình
Ba thương như bóng theo hình
Bốn thương trọn vẹn như mình với ta
Năm thương dĩ vãng đi qua
Sáu thương còn để quê nhà mai sau
Bảy thương dù có dải dàu
Tám thương bạc trắng mái đầu còn thương
Chín thương mở nước khai đường
Mười thương giòng giống oai hùng Việt Nam
Từ một thương nước dân Nam
Đến trăm thương nước lên chàm mới thôi
Tình thương xin mãi lên ngôi
Quê hương xin mãi muôn đời nhớ thương.

M ặc Giang - Th ơ 32

01. Việt Nam, còn đó muôn đời !
02. Dòng thơ ươm tình tự
03. Dòng thơ gọi tình người
04. Ta tin tưởng ở ngày mai
05. Nụ cười
06. Hồn sông núi, gác câu thơ, bỏ ngõ !
07. Ta về
08. Dù cát bụi hay là tôi vẫn thế !
09. Sống, biết sống, và phải sống !
10. Khổ nghèo ôm thân phận !

Việt Nam, còn đó muôn đời

Tháng 04-2005

Việt Nam, tiếng gọi đầu đời
Ba miền đất nước nơi nơi hữu tình
Việt Nam, ta giữ lấy mình
Năm ngàn năm, bóng in hình xưa nay
Việt Nam, nam bắc đông tây
Núi sông một dải đong đầy hùng ca
Việt Nam, là của nước nhà

Cháu con gìn giữ, ông cha lưu truyền
Việt Nam, sông núi hồn thiêng
Kinh bao thời đại như kiềng ba chân
Việt Nam, nghĩa nặng ngàn cân
Ân nặng ngàn vạn tương lân sinh tồn
Việt Nam, hải đảo, núi, hòn
Đất liền, biển cả, như son thiếp vàng
Việt Nam, vùng vẫy dọc ngang
Đội trời, đạp đất vẻ vang giống nòi
Việt Nam, non nước tô bồi
Trao nhau trân trọng muôn đời vĩnh niên
Việt Nam, non nước ba miền
Từng trang sử Việt nối liền từng trang
Việt Nam, máu đỏ da vàng
Năm ngàn năm, những vinh quang tuyệt vời
Việt Nam, còn đó muôn đời
Năm ngàn năm nữa rạng ngời Việt Nam.
*****8

Dòng thơ ươm tình tự *Tháng 04-2005*

Dòng thơ gửi lên non
Cây xanh lan bóng núi
Nai vàng bên bờ suối
Ngơ ngác đứng hoài mong

Dòng thơ gửi lên rừng
Hoang vu yên tiếng động
Gió lan xa lồng lộng
Đưa sức sống hiện về

Dòng thơ vượt khô cằn
Nước chảy về suối cạn
Kết chia lìa nhiều mảnh
Thành một khối tương sinh

Dòng thơ qua ruộng đồng
Nắng vàng khoe lúa chín
Mạ non còn bịn rịn
Chờ mùa mới đơm bông

Dòng thơ qua miền quê
Hương thơm bay đồng nội
Mai đi về trông đợi
Môt đi về chờ mong.

Dòng thơ gọi tình người

Tháng 04-2005

Dòng thơ gọi tình người
Tan đôi bờ ngăn cách
Máu hồng tươi chuyển mạch
Khơi tiếng nói tình thương

Dòng thơ qua tranh phân
Tan đi bao cừu hận
Mắt điều hâu đờ đẫn
Bồ câu trắng hiện hình

Dòng thơ qua nhân gian
Ươm thêm mầm nhựa sống
Nói nhịp cầu hy vọng
Trao nhau mỉm miệng cười

Dòng thơ qua con đường
Hương đi đều mở lối
Không có gì ngăn nổi
Mọi nẻo đều thông thương

Dòng thơ qua non sông
Gọi hồn thiêng non nước
Cho ngàn xưa vẹn ước
Cho ngàn sau vẹn thề

Dòng thơ bay xa xa
Bay khắp vòng trái đất
Cho người người ca hát
Vui nếp sống hòa bình

Ta tin tưởng ở ngày mai

Tháng 04-2005

Ta tin tưởng ở ngày mai
Con đường đi sẽ tới
Thời gian đang mong đợi
Không gian đang trông chờ

Ta tin tưởng ở ngày mai
Màn đêm dù tăm tối
Nhân gian không mờ lối
Vạn vật chẳng u hoài

Ta tin tưởng ở ngày mai
Khởi từ hôm nay nhé
Gieo trong lòng đất mẹ
Những hạt giống an bình

Ta tin tưởng ở ngày mai
Khởi từ hôm qua nhé
Biết rồi, trên đất mẹ
Gieo âm hưởng hùng ca

Ta tin tưởng ở ngày mai
Quê hương ta không ngại
Việt Nam ta còn mãi
Khi trái đất vẫn còn.

Nực cười

Tháng 04-2005

“Nực cười châu chấu đá xe
Tưởng rằng châu ngã, ai dè xe nghiêng”
Nực cười bạc đổi ra tiền
Tiền vừa nhét túi, bạc liền hiện ra
Nực cười vịt bạn với gà
Vịt vừa cạp cạp, gà la quát làng
Nực cười ngỗng bạn với ngan
Ngỗng chưa nói ngược, ngan phan một lèo
Nực cười bò cạnh chuồng heo
Heo kêu ụt ịt, bò xeo nát chuồng
Nực cười bán bạn với buôn
Buôn lường cân đáo, bán luôn nghĩa tình
Nực cười như bóng với hình
Bóng phai phai nhạt, còn mình mình ta
Nực cười ấp ủ mái nhà
Nắng chan chói nắng, chiều tà tà dương
Nực cười bến nhớ bờ thương
Ai dè lạc lõng phong sương giữa dòng
Nực cười chờ đợi ước mong
Mong đâu hun hút, chờ dong xa mờ
Nực cười vẽ mộng trong mơ
Bừng con mắt dậy, hững hờ đêm khuya
Nực cười còn đó đợi kia
Còn ri đợi rứa, chia lìa bắt ngang
Cho hay bao nỗi bẽ bàng

Trần gian giỡn mặt nhân gian, nực cười !!!

Đã mòn ba vạn sáu !

Tháng 6-2005

Đường còn dài sao bước chân đã mỏi
Ý còn nhiều nhưng lực đã tiêu ma
Nhuộm gió sương đã tàn tạ phong ba
Thuyền xơ mạn đã làm trơ sóng bạc

Dừng chân lại cùng ta nghe tiếng hát
Trời nghiêng nghiêng đổ bóng xế nương chiều
Đường trần gian vỡ tiếng gõ cô liêu
Người lữ thứ trơ vợ nhìn gió bụi

Bóng cây cả cõi cần bên bờ suối
Bóng cây non đội nắng gỏi rừng thưa
Chốn hoang vu vang vọng gió xa đưa
Mòn cát bụi trên bước đường du thủ

Bỗng thức giấc khuya rừng khuya ngái ngủ
Chợt vương vai động gió thổi đêm dài
Xoa bàn tay nắn bóp đôi bờ vai
Chai vói đá giữa mòn bao sinh lực

Đường xuống dốc dọ bước đi từng mức
Bỏ sau lưng thời vượt núi băng ngàn
Thật vô tình hồi cái đập thời gian
Là xương thịt làm sao không xây xát

Ta ngồi đây trên đồi cao gió mát
Ánh tà dương nghiêng bóng đổ vương dài
Góp rong rêu vẽ lại tấm hình hài
Nhặt xơ xác ghi dọc đường gió bụi

Nghiêng nghiêng vách núi
Ngả bóng rừng khuya
Dừng bước chân ngẫm nghĩ phút chia lìa
Nhanh quá nhỉ, đã mòn ba vạn sáu !!!

Ta đang sống, nghĩa là ta sẽ chết !

Tháng 6-2005

Ta đang sống nghĩa là ta đang chết

Mỗi ngày qua là chết mất một ngày
Mỗi chiều qua là bóng ngả về tây
Cuộc đời ta đang dần dần ngừng lại

Trong tự thế đột sinh và đột thái
Những huyết cầu hồng bạch xô xát nhau
Những kháng sinh đối kháng kịch ê đầu
Một thành lũy phủ che bao khí độc

Ở bên ngoài đối diện nhiều hiểm hóc
Mọi sắc trần trụi bụi phù sa
Mọi khổ vui náo động tựa chớp lòà
Để công phá một trận đồ tử thủ

Thời xuân trẻ dễ dàng trong phòng ngự
Lúc già nua dù có mấy viện binh
Nhưng cỏ thành đã tàn lực, rung rinh
Chẳng mấy chốc, đầu hàng vô điều kiện

Ta đang sống là lâm vào trận tuyến
Không tấn công, chỉ củng cố dự phòng
Một thời gian rồi cũng phải đi đong
Ta đang sống nghĩa là ta sẽ chết.

Nâng tay ôm giấc ngủ yên

Tháng 6-2005

(Viết cho những ai đang mang bệnh mất ngủ !)

Nâng tay ôm giấc ngủ yên
Bỏ quên gió bụi ưu phiền phía sau
Núi mơ kê giấc mộng đào
Suối tiên róc rách lạc vào hư vô
Phập phồng hơi thở nhấp nhô
Ngũ thân rã phách cơ hồ lìa xa
Trên đầu khối óc nổ hoa
Góc phòng nghiêng ngửa một tòa đảo điên
Còn nguyên đến cả ưu phiền
Còn nguyên một giấc ngủ yên chưa về
Chập chờn nửa tỉnh nửa mê
Nửa ôm giấc mộng nửa kê gối đầu
Lặng nhìn gác cửa đêm thâu
Hai con mắt xót đỏ ngẫu trắng canh
Cho xin giấc ngủ yên lành
Tro vơ một cõi ngó quanh đêm dài.

Hồn sông núi, gác câu thề, bỏ ngõ !

Tháng 04-2005

Một ngày năm ấy
Quê hương tràn khói lửa
Họ đã chiếm Miền Nam. Dẫm ra Miền Trung
Và đạp lên đất Bắc. Vậy là hết rồi
Bóng dáng thực dân, bắt đầu quay lại
Bốn năm sau, như con tàu cần tay lái
Họ trao cho mình lập chính thể quốc gia
Chỉ coi về hành chánh, trị an, lấy lệ qua loa
Còn tất cả, họ nắm vai trò chủ chốt
Một ngày năm ấy
Trận cứ điểm dâng cao cùng tột
Biển Việt Nam thành hai mảnh phân đôi
Bến Hải chia phôi. Hai bờ vĩ tuyến
Miền Bắc đây rồi, buồn buồn khói quyện
Miền Nam đây rồi, mờ tỏa bụi bay
Hai khối tranh nhau, đạn xối bom cày
Làm tan nát ngửa nghiêng mọi miền đất mẹ
Một ngày năm ấy
Xéo cả quê hương, điêu linh quạnh quẽ
Họ bày trò, Việt Nam tự quyết lấy nhau
Sự tự quyết kia, nói nữa chi đâu
Những vết tích tro tàn khơi tức tưởi
Miệng không nói được, tê đầu ngọn lưỡi
Tai không nghe được, tử nhục phủ đầu
Vận nước nổi trôi, cuốn chảy qua cầu
Giờ lịch sử rung theo chiều dĩ vãng
Một ngày năm ấy
Tấp bờ lau, giạt bờ phờ, tản mạn
Trông mong manh, liêu nhắm mắt, từ ly
Cuối phương trời phó một chuyến ra đi
Thân đất khách mấy mươi năm trôi nổi
Một ngày năm ấy
Quá khứ dần qua, tương lai chưa tới
Quê hương ơi, còn đợi biết bao giờ
Việt Nam ơi, sông nước chảy mấy bờ
Thuyền viễn xứ lang thang về bến cũ
Một ngày năm ấy
Nhận bao nhiêu, không đủ
Cho bao nhiêu, không thừa
Tình quê hương tròn nguyện ước hay chưa
Hồn sông núi gác câu thề bỏ ngõ !

Ta về

Tháng 04-2005

“Ta về ta tắm ao ta
Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn”
Ta về gìn giữ keo sơn
Dù xưa dù cũ không sòn sứt son
Ta về xây đắp núi non
Dù cho nước chảy đá mòn chẳng phai
Ta về xây dựng tương lai
Dù cho tháng đợi năm dài chẳng thuyên
Ta về thăm lại mọi miền
Nước non một dải nối liền quê hương
Ta về nhắn gửi tình thương
Rung lên từng nhịp trên đường ta đi
Ta về thăm lại Kinh Kỳ
Thành đô Phố cũ những gì xa xưa
Ta về cho nắng đổ mưa
Cho hương thơm nhụy cho vừa những ai
Ta về Bến Nghé, Đồng Nai
Nhớ thương lục tỉnh, vành đai Sài Gòn
Ta về Hà Nội bồn chồn
Buồn trông hoài cổ nghe hồn nao nao
Ta về như giấc chiêm bao
Như đêm đã hết trăng sao còn gì
Mới ngày nào đó ta đi
Thời gian đã đổi đến khi ta về
Mới ngày nào đó ta về
Thời gian đã đổi lối về ta đi
Ta đi không nghĩa từ ly
Như tàu rời bến cũng vì sân ga
“Ta về ta tắm ao ta
Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn”

Dù cát bụi hay là tôi, vẫn thế !

Tháng 04-2005

Ngó lên trời thì trời cao lồng lộng
Ngó xuống đất thì đất rộng thênh thang
Trong phút giây tôi bỗng thấy bàng hoàng
Nghĩa lý gì một tấm thân bé nhỏ

Nhìn thì chung bóng thời gian bỏ ngõ
Nhìn mờ mờ mênh bóng không gian vô cùng

Nhìn huyễn sinh tôi bỗng thấy hãi hùng
Sống và chết khác nhau bằng hơi thở

Cát bụi nào tạo ra tôi đây chớ
Hình hài nào tạo vóc dáng của tôi
Một ngày kia khi cõi sống hết hơi
Thì cõi chết không mời tôi vẫn tới

Sống với thân hư huyễn còn tạm gọi
Chết lặng câm thì hình tướng ra sao
Tôi là ai làm sao biết được nào
Hay rỗng không mà thật ra tôi có

Thế thì chết đâu phải là bỏ xó
Sao bảo rằng cát bụi sẽ tiêu ma
Không từ không tôi vẫn có đây mà
Cõi vô hình cũng hay hay chứ nhĩ !

Cõi hữu hình nhưng thật ra mộng mị
Vào nhân gian nên đón nhận thân người
Mượn hình hài cát bụi thấy vui vui
Dù bé nhỏ vẫn là tôi, có mặt

Ngó lên trời, kia, trăng sao vàng vặc
Ngó xuống đất, kia, vạn vật vô cùng
Tôi là tôi từ vô thi vô chung
Dù cát bụi hay là tôi, vẫn thế !!!

Sống biết sống, và phải sống! *Tháng 04-2005*

Trong nhân gian không có quyền xúc phạm
Chỉ nâng niu, trân trọng người với người
Chỉ trao nhau triu mến với nụ cười
Cho tình đời không có nhiều ngăn cách

Trong nhân thế tình nhân gian chuyển mạch
Người với người kêu tiếng gọi tình thương
Hãy tránh đi những đồ nát thê lương
Cùng dung thứ đừng gieo chi thù hận

Cuộc nhân thế lọc đi bao cặn bản
Để tâm hồn biết hướng thượng vươn lên
Giữa đất trời cao rộng quá, thênh thênh
Đừng ích kỷ hẹp hòi trong vũng tối

Dòng chuyển hóa biết tô bồi đổi mới
Theo thời gian ngày thêm một tốt hơn
Đừng nhùng nhằng bên vết cũ lối mòn
Đứng giậm chân dưới tường thành cổ hũ

Nếu biết sống cuộc đời bao kỳ thú
Còn nếu không nhân thế kiếp đọa đày
Một ngày kia khi nhắm mắt buông tay
Cũng trả lại trần gian cho nhân thế

Mọi dòng sông đều tuông ra cửa bể
Mọi con đường đều có đích để đi
Ai vì ai ai như thế ai vì
Sống biết sống sống trong đời phải sống !

Khổ nghèo ôm thân phận !

Tháng 04-2005

Ai có hiểu những con người nghèo khó
Cả cuộc đời thất ngật đến ngu ngơ
Cái nghèo đeo dai dẳng muốn phát khờ
Làm chi được cái khôn đem bó rọ

Mới mở mắt đã thấy đầy gian khó
Đến tối mò cái khổ lại chồng thêm
Có những khi đang ngủ nó nổi lên
Thành giấc mơ hãi hùng lo trời chết

Khổ với nghèo ngày càng thêm đan kết
Tháng năm dài đời dẫn thở hết ra
Đi đó đây nhìn cuộc sống của người ta
Về vừa tới xó nhà trông phát quái

Người cùng khôn cái nghèo đeo cái đại
Mới có câu cái khó bó cái khôn”
Theo thời gian thêm ứ đọng dập dồn
Tiền với bạc chẳng bao giờ dính túi

Vậy mà suốt đời sớm hôm cặm cụi
Mái nhà tranh đắp vá đám ruộng cần
Khi thất mùa phải lo chạy cân đong
Khi bệnh hoạn nằm lì không thang thuốc

Người dư dả nói sao nghe mướt rướt
Đâu phải tôi chỉ an phận thủ thường

Không có tiền làm sao chải với bương
Đã vay mượn vài phen lời sanh lỗ

Trả không nổi nên đày thêm cái khổ
Số khổ nghèo còn lớn hơn số không
Còn nặng hơn đeo tù ngục cùm gông
Không xiềng xích mà cả đời tù túng

Người nghèo khổ còn hơn người giam lỏng
Còn hơn người vỡ nợ thờ không ra
Chuyện nợ kia càng khốn khổ thấy bà
Nên lui thủ xó nhà ôm thân phận !

Mặc Giang - Thơ 33

01. Tôi sẽ ngủ một giấc yên, bất động !
02. Không thành danh cũng thành nhân, em nhé !
03. Phiêu du một mình !
04. Dòng lịch sử, xin đừng ai vắn đục !
05. Đời là một giấc mộng !
06. Ngày qua, như một cơn mơ !
07. Kê đầu gối trắng !
08. Trả cho người nhân thế !
09. Trăm năm chi nữa, đón mời thế nhân !
10. Bao năm đi nữa vẫn còn trời quê !

Tôi sẽ ngủ một giấc yên, bất động ! *Tháng 04-2005*

Tôi là tôi của một bờ ốc đảo
Mang âm thầm nói chuyện với riêng tư
Mang riêng tư đi vào nẻo thiên thu
Để muôn đời hoang mờ trong sương bạc

Tôi là tôi của một vì sao lạc
Bay lang thang trong vũ trụ vô cùng
Với ngàn xa đến vạn lý muôn trùng
Để nhìn ngắm những thiên hà di động

Tôi là tôi của mây ngàn lồng lộng
Chập chùng trôi chìm nổi khắp muôn phương
Giữa trời cao và cùng tận biên cương
Để nhìn ngắm không gian mấy tầng chồng chất

Tôi là tôi của gió bay lất phất
Khung trời nào cũng đều đã đi qua

Khi nhanh nhanh khi chậm chậm la đà
Vương vương nhẹ mọi bóng hình trước mặt

Tôi là tôi của âm ba tích tắc
Vượt vô cùng đột phá mọi âm thanh
Đến và đi trong một thoáng thật nhanh
Sẽ có mặt nơi nơi cần biến hiện

Tôi là tôi của suối nguồn sông biển
Bến nước nào cũng dẫn đến bờ sông
Con sông nào cũng nước cuốn theo dòng
Ra biển cả cân bằng trời cao biển rộng

Tôi là tôi của tử sinh sự sống
Mang hình hài cùng giã huyền đi hoang
Bởi vì thân cát bụi chẳng hao mòn
Khi vũ trụ còn hằng hà thiên thể

Tôi là tôi của kịch thô vi tế
Nên đời tôi sẽ hiện hữu vô cùng
Khi cần khôn khép lại cửa thi chung
Tôi sẽ ngủ một giấc yên, bất động !

Không thành danh cũng thành nhân em nhé !

Tháng 5-2005

Người em nhỏ, đang làm gì, đứng đó
Sao buồn buồn, dáng tư lự, đăm chiêu
Hay nhìn đời giữa gió tấp muôn chiều
Cái tuổi trẻ của em, nhiều ái ngại

Đời là cuộc trường chinh ngàn quan ải
Sống là cuộc phiêu hành vạn chông gai
Ai cũng như ai, rồi cứ thế, miệt mài
Và mỗi kẻ, một cuộc đời, tiến bước

Vì lớn hơn em, nên tôi đi trước
Vì nhỏ hơn tôi, em sẽ đi sau
Cùng nhân gian nhưng sẽ chẳng giống nhau
Vốn đã khác bởi mỗi người một vẻ

Đã bước đi, phải đôi lần vấp té
Vấp té rồi, thì lại phải đứng lên
Đừng sợ lo, mà năm đó, ngủ quên

Đời, phải biết thành công nhờ thất bại

Em cứ giữ con thuyền và vững lái
Nước muôn sông, đời muôn nẻo, để đi
Sống trong đời đừng có ái ngại chi
Em cứ sống, rồi ra, em sẽ biết

Em cứ sống như lòng em đã quyết
Cứ bước đi rồi sẽ đến, em ơi
Khi đã mang một kiếp sống con người
Không thành danh cũng thành nhân, em nhé !

Phiêu du một mình !

Tháng 5-2005

Vén chân mây đi trên thềm vũ trụ
Vén bát ngàn rẽ lối đến thiên thai
Tôi tìm tôi theo lối cũ dấu hài
Vẫn nguyên vẹn như ngày xa xưa ấy

Hình theo bóng dưới vầng trăng chiếu rọi
Bóng theo hình trên mọi nẻo đường đi
Tôi đưa tay mở cánh cửa huyền vi
Mỗi lần mở là một lần đổi mới

Vạch không gian mỗi một tầng đi tới
Vạch thời gian mỗi một lớp trước sau
Nhìn thoáng qua từng dấu mốc điểm màu
Ghi những nét mỗi khi tôi có mặt

Tôi là ai giữa xa mờ huyền hoặc
Ai là tôi đã có tự xưa nay

Có năm có tháng có ngày
Có thời gian, có những rày với mai
Trông qua có vấn có dài
Có không gian, có hóa đài lân tinh
Đêm đêm thức giấc giật mình
Vỡ toang mộng mị bóng hình phiêu du.

Dòng lịch sử, xin đừng ai, vẫn đục !!!

*Viết về cảnh Tổ Chức Quan Hệ Quốc Tế Kết Hôn
giữa Đài Loan và Việt Nam, hay các quốc gia khác.*

Tháng 5-2005

Tôi không nghĩ rằng, đó là sự thật
Nhưng oái ăm, đó là sự thật, em ơi !
Khi trông qua, quả ô nhục cuộc đời
Khi xem lại, thời nay, không hiểu nổi
Em cứ sống đàng hoàng, ai dám nói
Bởi có sao, em phớ thác, trôi bờ
Em đi lấy chồng, nhưng thật không ngờ
Như một món đồ, đổi đi, đổi lại
Họ bỉ, tưởng vợ ra sao, chứ vợ như em, họ đâu có đoái !
Họ bôi, tưởng gái ra sao, chứ gái như em, họ đâu có hoài !
Họ mách, nếu chê đổi lại, chọn một đứa khác, chỉ có thể thôi !
Họ xé, trả tiền tôi lại, vợ gì mà vợ, không thèm muốn nữa !
Có vinh dự không em, mà lấy chồng như rứa !!!
Vậy mà các em sắp lớp, cho họ chọn tới chọn lui
Cái thể giá con gái, của em, họ đập họ vùi
Cái thể giá Việt Nam, bỗng dung, lên meo lên mốc
Gái thôn trang ném lên thuyền độc mộc
Phận con nghèo vụt vào bãi hôi tanh
Nhắm mắt làm ngơ, ai nữ, ai đành
Chứ đừng dụ là vải điều vải bọc
Năm ngàn năm văn học
Nền văn hiến lên ngôi
Tưởng cháu con gìn giữ đắp bồi
Nhưng nào ngờ thả sông trôi biển
Hời giòng giống Việt Nam, hồn thiêng khói quyện !
Hời quan thứ lê dân, trây trét bùn nhơ !
Phải quyết đem quét sạch bụi bờ !
Đừng sĩ nhục quê hương quá đỗi !
Bùng bùng bão thổi
Cuốn sạch nguồn cơn
Rửa nhục căm hờn
Đừng đày tử hận
Người con gái Việt Nam, hãy nêu cao danh phận
Đề muôn đời, em vẫn là con gái Việt Nam
Vẫn đẹp trong như gió mát trăng rằm
Dòng lịch sử, xin đừng ai, vẩn đục !!!

Đời là một giấc mộng !

Tháng 5-2005

Cuộc đời là từng giấc mơ tiếp diễn
Từng giấc mơ lần lựa những giấc mơ
Đến và đi, như gió tấp vô bờ
Đi và đến, như mây bay trôi nổi

Khi chưa đến như rừng chưa mở lối
Khi đang đi như cũ mới đổi thay
Khi đã qua như khép lại một ngày
Đời thật đó nhưng dường như giấc mộng

Mỗi một chuyện, đến rồi đi, vang vọng
Trôi lang thang mờ mịt tận ngàn xa
Và thời gian cứ tuần tự đi qua
Lại cuốn hút cơ hồ như không thật

Khi nó đã qua đi, là sẽ mất
Có thể nhìn nhau, nhưng chẳng giống nhau
Hai khoảng thời gian, dù chẳng có màu
Nhưng hai mốc thì làm sao giống được

Rồi chuyện sau theo dấu chân chuyện trước
Kéo nhau đi như giấc mộng đêm dài
Rồi phai mờ toi tả những mờ phai
Ta ngồi đó điếm qua từng giấc mộng

Bóng theo hình, hình theo hình, theo bóng
Ta nhìn ta, ta ngẫm nghĩ, riêng ta
Đời đã đi như giấc mộng đã qua
Đời đang đến như giấc mơ chưa đến

Bao nhiêu năm, một cuộc đời, đi-đến
Bấy nhiêu năm, một giấc mộng, hoại-thành
Ta ngồi đây, nhìn thực tại trôi nhanh
Rồi nhắm mắt, đời là một giấc mộng !!!

Ngày qua, như một cơn mơ !

Tháng 5-2005

Ngày qua, rồi đã đi đâu
Sao tìm lại được bóng câu xa mờ
Ngày qua, như một cơn mơ
Dọc đường trôi nổi bên bờ bụi bay
Ngày qua, qua mãi ai hay
Rong rêu dĩ vãng phủ dày gió sương
Ngày qua, ngọn cỏ bên đường
Bước đi bước để bước vương dấu giày
Ngày qua, chiếc lá vàng bay
Rụng rơi mấy lá, vàng bay lá vàng
Ngày qua, mây gởi lên ngàn

Trăng sao mờ nhạt lang thang phương trời
Ngày qua, chìm nổi chơi vơi
Hoa trôi man mác, nước trôi hững hờ
Ngày qua, đã mất bao giờ
Phải chi đừng đến bao giờ ngày qua
Thì ta còn có bên ta
Thời gian đừng đến, ngày qua sao về
Ngày qua, như một cơn mê
Bỗng choàng thức giấc, bốn bề đã qua.

Kê đầu gối trắng !

Tháng 5-2005

Cho tôi tìm lại ngày qua
Để trông dĩ vãng đã xa đâu rồi
Cho tôi tìm lại cuộc đời
Những ngày xưa cũ lên đồi rêu phong
Cho tôi tìm lại bên dòng
Thuyền xa bến nước còn mong đôi bờ
Cho tôi tìm lại giấc mơ
Khi đang ngái ngủ vật vờ đêm qua
Cho tôi tìm lại mái nhà
Đường xưa lối ngõ ngàn xa đi về
Cho tôi tìm lại ước thề
Những khi nào đó còn chưa toại nguyện
Cho tôi một giấc ngủ yên
Để quên tất cả giữa miền hoang vu
Cho tôi tìm lại thiên thu
Của tôi mãi mãi mặc dù chưa qua
Cho tôi tìm giải ngân hà
Có vì tinh tú ngàn xa chưa về
Tay ôm giấc điệp mân mê
Vàng trắng nghiêng bóng nằm kê gối đầu
Canh dài tỉnh mộng đêm thâu
Vàng trắng còn đó kê đầu gối trắng.

Trả cho người nhân thế !

Tháng 5-2005

Tôi thấy rồi, thời gian không ngăn ngủi
Khi một mình đối diện với thời gian
Khi hoàng hôn đã buông rũ tấm màn
Trong tĩnh mịch trợ vợ chìm vũng tối

Tôi thấy cả một khung trời vẫy gọi
Đề chìm sâu từng vũng nhớ vũng quên
Khi chung quanh vạn vật đã ngủ yên
Giữa hai nẻo không thời xa bất tận

Có thức đêm, mới biết đêm dài ngắn
Có thức đêm, mới biết trắng đêm dài
Khi đêm ngày không hai ngã chia hai
Thì thời khắc đi qua, dài biết mấy

Vậy mà sao lại nói
Ba vạn chẳng bao lăm
Có lẽ bởi cuốn phăng
Giữa dòng đời trôi nổi

Nên xưa nay mới gọi
Đời ngắn ngủi vậy mà
Nếu thức trắng mắt ra
Thì trăm năm, dài lắm

Đêm ơi đêm, đêm còn đâu, dài ngắn
Ngày ơi ngày, ngày còn nghĩa chi đêm
Tôi lặng yên vào thế giới lãng quên
Còn trần gian trả cho người nhân thế !!!

Trăm năm chi nữa, đón mời thế nhân !

Tháng 5-2005

Canh dài nói chuyện đêm thâu
Sao nghe đến cả tinh cầu lặng yên
Canh dài thời khắc nổi liền
Sao nghe quán trọ giữa miền hoang vu
Một đêm rơi vực thâm u
Ba đêm lên đỉnh thiên thu riêng mình
Nghe từng âm vọng rung rinh
Nghe từng làn gió lung linh mịt mờ
Vàng trắng khi tỏ khi mờ
Ngàn sao xa tít vật vờ ngàn xa
Một đêm, qua nữa chưa qua
Sao lu chưa tắt, trắng tà chưa vơi
Đêm dài thời khắc rụng rơi
Trăm năm, thôi nhé ! Cuộc đời quá lâu

Đeo chi đá đã đeo sầu
Qua chi mấy khúc nhịp cầu lại qua
Sắc màu gợn sắc chưa pha
Châu còn lẫn đá, ngọc ngà chưa trui
Bao đêm, thức trắng, ê người !!!
Trăm năm chi nữa, đón mời thế nhân !!!

Bao năm đi nữa, Vẫn còn trời quê !

Tháng 5-2005

Trời quê, một cõi xa xưa
Nhớ nhung biết mấy, chưa vừa là sao
Ra đi, một độ thuở nào
Thời gian rụng nhớ vẫn nao nao lòng
Nhớ con sông nhỏ cong cong
Nhớ đồng lúa chín theo dòng tuổi thơ
Nhớ đò đứng đợi hai bờ
Người đi người đến lơ thơ sáng chiều
Nhớ trời quê vắng cô liêu
Nhớ em bé nhỏ thả diều kéo dây
Đêm về, bóng tối khép mây
Trăng sao khép cả chưa đầy không gian
Còn không xóm nhỏ thôn làng
Mái tranh nhả khói chứa chan đêm ngày
Trời quê cứ thế, còn đây
Tình quê cứ thế, đến nay chưa tròn
Đi-về, bao chuyến héo hon
Về-đi, bao chuyến, hao mòn bờ mi
Đi-về, đưa tiễn về-đi
Đi về cũng nhớ, về đi cũng buồn
Ô hay ! uống nước nhớ nguồn
Ô hay ! cây cội, tròn vuông vuông tròn
Chôn nhau, cắt rốn, tấm son
Bao nhiêu năm nữa, vẫn còn trời quê !

Mặc Giang - Thơ 34

01. Thương người phé binh (370)
02. Hãy nói dùm tôi
03. Sao lại khóc !
04. Gửi cho người và gửi cho ai !
05. Trả lời đi anh !

06. Em đừng hỏi !
 07. Đâu nguồn cảm hứng !
 08. Xác xơ cát bụi đón mời tử sinh !
 09. Hoa nở giữa rừng hoang
 10. Đường dài, nào có ngại chi ! (379)
- *****

Nhìn bóng đêm ngái ngủ

Đêm không ngủ, một đêm dài đặng đặng
Từng tiếng đêm rơi rụng, rớt chìm sâu
Thoáng đi qua và ghi lại trong đầu
Nghe mòn một từng tiếng đêm chầm chậm

Tiếng đồng hồ gõ từng giây chìm lắng
Tiếng thú đêm kêu từng chập buông lơ
Tiếng động cơ vang mắt hút tằm hơi
Tiếng gió vọng lan xa reo lỏng lẻo

Tiếng lá khua nghe rung rinh lay động
Tiếng dế kêu nghe ủ dột mùi sương
Tiếng quốc kêu nghe náo nuột đêm trường
Và nghe cả tiếng canh trâu cô tịch

Từng tiếng đêm rơi rơi không cùng đích
Từng tiếng đêm réo rắt khởi vô chừng
Rồi từ từ im bật giữa thình không
Mọi động tĩnh lọc qua dòng tri giác

Nghe man mác lững lờ trôi man mác
Từng tiếng đêm gõ nhịp gác đêm trường
Đêm dần đi không để nét vắn vương
Mỗi một vật kết tương trong giới hạn

Mở khối óc chìm sâu vào tản mạn
Đọc tâm tư cho ngôn ý cạn lời
Rồi đuổi dần theo sức lực tàn hơi
Ta thức trắng nhìn bóng đêm ngái ngủ !

Tháng 5 – 2005

Thương người phế binh !

*(Viết để thương người phế binh, và cảm ơn
đến những ai còn nghĩ đến người phế binh).*

Tháng 5-2005

Tôi thấy rồi anh, lê đôi nạn gỗ
Tôi thấy rồi anh, rê chiếc xe lăn
Chinh chiến qua rồi, ai thương ai nhớ
Thân phận phé binh, một kiếp nhục nhằn

Tôi thấy rồi anh, người mất một tay
Tôi thấy rồi anh, người mất một chân
Một tay xin nhớ, ôi cuộc chiến này
Một chân xin nhớ, ai người chinh nhân

Tôi thấy rồi anh, người mất đôi tay
Tôi thấy rồi anh, người mất đôi chân
Lết lê từ đó, ngày lại qua ngày
Khổ đau từ đó, thân chẳng toàn thân

Làm trai khi đất nước đao binh
Gìn giữ quê hương phó phận mình
Người thác, cho tròn hồn lịch sử
Người còn, dù chẳng vẹn thân hình

Một thuở chiến bào bay khói lửa
Một thời oanh liệt chí hùng anh
Một phần thân thể non sông giữ
Một phé binh già nhớ tuổi xanh

Chinh chiến qua rồi ai nhớ thương
Ngày xưa vì nước gọi lên đường
Ngày nay vì nước ôm thân phận
Khắp cả miền quê đến phố phường

Phé binh, in ấn khắp gần xa
Mặt báo, chớp bi, rải mọi nhà
Còn chiếu thành phim cho rõ ảnh
Cảm ơn người nhấn gởi dùm ta.

Hãy nói dùm tôi !

Tháng 5-2005

Hãy nói dùm tôi,
Quê hương mình sao còn nhiều gian khổ
Người dân tôi, còn đợi đến bao giờ
Tâm thân gầy, đong tàn tạ xác xơ
Tâm trí mỏi, đầy những khoen vết tích

Hãy nói dùm tôi,
Dòng nghiêng ngửa, ngửa nghiêng thuận nghịch
Đừng phóng lao, mà hàn gắn đau thương
Đừng đắp mô, mà san phẳng mọi đường
Vượt ghềnh thác, bắc nhịp cầu dẫn bước

Hãy nói dùm tôi,
Dòng chuyển hóa, người sau nương kẻ trước
Biết noi gương, và tránh những lỗi lầm
Biết lắng nghe những tiếng nói âm thầm
Để chỉnh trang mọi đường đi nước bước

Hãy nói dùm tôi,
Từ thẳng Cu con Hēm, khi được lên quyền chức
Năm quyền uy tế thế, chứ không cậy uy quyền
An dân, bình thiên hạ, là tiếng nói thiêng liêng
Chứ không phải, ngồi mát ăn bát vàng, rệu rã

Hãy nói dùm tôi,
Đội đá vá trời, dù ngàn năm cũng vá
Lấp biển dời non, dù muôn vạn chẳng sòn
Đường đi khó, khó mấy cũng đi, mới rõ thiệt hơn
Sức tiếp sức, người tiếp người và trao từng thế hệ

Hãy nói dùm tôi,
Của anh, của chị, của em, của tôi, dù ai cũng thế
Đất nước này, non sông này, không phải của riêng ai
Mỗi chúng ta, chẳng qua chỉ là những gạch nối dài
Cùng tác tạo, cùng đẩy xô giữa dòng lịch sử.

Sao lại khóc !

Tháng 5-2005

Sao không nói, mà hình như em khóc
Đời ra sao, mà em khóc, em ơi
Sao nhìn tôi, em không nói nên lời
Tôi đã hiểu, đời em nhiều đau khổ

Em đã khóc, khi quê hương từ độ
Dòng máu tươi khơi sắc thắm tuôn dòng
Máu xương nào đổ xuống cho non sông
Máu xương nào nát tan cho em sống

Tôi xin cảm ơn em, còn rung niềm xúc động

Chuyện quê hương, dài đằng đẵng xưa nay
Hồn rung rung thành lệ sử đêm ngày
Niềm đau đó, không phải riêng em, mà niềm đau dân tộc

Chúng ta hãy lọc qua từng điểm mốc
Điểm mốc nào cũng mốc điểm treo gương
Mỗi thời qua đều là của quê hương
Nếu quá khứ, thì dành cho lịch sử

Nếu hiện tại, là của ta đó chứ
Học ngày qua để xây dựng hôm nay
Học hôm nay để trao lại ngày mai
Và đừng dẫm những bước đi hoen ô

Khóc, tốt đó, nhưng không phủ đầu, đánh đổ
Than, tốt đó, nhưng không than vãn nói suông
Mà hãy cùng nhau đắp vá mở đường
Mỗi tấc đất chông gai, mới trở thành quê hương sông núi !

Gởi cho người và gởi cho ai !

Tháng 5-2005

Vàng thơ ở trên ngàn, gởi xuống trần gian lao khổ
Hỏi trần gian đầy nhân thế chi đau
Sao không đem tin yêu hy vọng tấm màu
Để nhân loại nhìn nhau trong tình người thân thiện

Vàng thơ của con tim, gởi những nơi chinh chiến
Cho miệng súng bẻ cong, cho bom đạn tịt ngòi
Thế giới xưa nay, máu biển xương đời
Lửa thù hận cũng điêu tàn lịch sử

Vàng thơ của tình thương, gởi thành dòng tình tự
Phá tường thành phân chia ranh giới giàu nghèo
San bằng mọi chông gai lên thác xuống đèo
Cho nhân thế biết tương lân đồng đẳng

Vàng thơ mang vị ngọt, gởi đi vào biển mặn
Chận phong ba đừng xây sát bãi phù sa
Gọi năm châu khắp bốn biển là nhà
Cùng tôn trọng biên cương, và không nên xúc phạm

Vàng thơ của xinh tươi, gởi những nơi ảm đạm
Đá đeo chi, đeo đá mãi đeo sầu
Từ tuổi thơ cho đến bạc mái đầu

Thôi không còn tiếng kêu thương than vãn

Vàng thơ của tình bằng, gửi đi vào chúng bạn
Hãy bảo nhau nên thêm bạn bớt thù
Tranh chấp nhiều rồi cũng trả thiên thu
Sao không để an bình lên ngôi ngự trị

Vàng thơ của tình người, gửi về chân thiện mỹ
Nước mắt nào, nước mắt chẳng nghe đau
Dòng máu nào, dòng máu chẳng thấm màu
Hỡi nhân loại đừng đày nhau máu lệ

Xin gửi những vàng thơ, những vàng thơ như thế
Gửi cho người và gửi đến cho ai
Gửi hôm nay và để lại ngày mai
Cùng gìn giữ cho trần gian tươi đẹp !

Trả lời đi anh !

Tháng 5-2005

Trả lời đi anh, tôi chỉ hỏi một câu
Thật đơn sơ, nhưng cả đời, không đáp nổi !!!
Tôi đã đi từ ngược dòng lầy lội
Giá trả nhiều nhưng đáp số chẳng ra
Chuyện nào do người, chuyện nào do ta
Hay cả hai cùng thi nhau kèn cựa !!!
Trả lời đi anh, hãy tìm lại tro tàn trong khói lửa
Nói nhau nghe dù có mấy thương đau
Đừng đẩy đưa như nước chảy qua cầu
Rồi lặng lẽ như chiều hoang tím ngắt
Trả lời đi anh, dù màn đêm có tắt
Ta cũng thương vì đã quá đêm thâu
Và chúng ta cũng đã bạc đỉnh đầu
Còn gì nữa mà ngại làn tóc trắng
Trả lời đi anh, bọc đường che túi đàng
Dù ra sao, thâm vị đã nhiều rồi
Dù Trường Sơn có nhả khói núi đồi
Hay Biển Đông có tàn phai sóng bạc
Trả lời đi anh, có còn nghe tiếng hát
Những ngày xưa, từng cất bước ra đi
Ghèn thác cheo leo, dốc đá thẳm thì
Ta đã bước đường dài reo thế kỷ
Trả lời đi anh, thật ngôn như tự ý
Để ta cùng hội ngộ nẻo tâm tư

Dù thời gian có chậm vẫn còn dư
Còn hơn cá ngậm tằm chìm đáy nước
Trả lời đi anh, một tiếng thôi, quá được
Vẫn còn hơn khép cánh cửa âm u
Mang vô ngôn gởi vào cõi thiên thu
Để ngàn sau vẫn muôn đời bí ẩn
Trả lời đi anh, ai chưa từng tự vấn
Anh và tôi, cùng đang sống một thời
Tôi và anh, cũng đã cuối cuộc đời
Mở và đóng tụy hai chiều nhưng một
Đường đi đã tột
Nẻo đến đã cùng
Anh và tôi có những điếm tương dung
Sao không hiểu, vì cùng chung mẫu số !!!

Em đừng hỏi ???

Tháng 5-2005

Em đừng hỏi, ngày mai rồi sao nữa
Ai đã từng khẳng định được ngày mai
Khứ còn làm hướng chi chuyện chưa lai
Nếu không nhận, và sống trong hiện tại

Em đừng hỏi, ngày mai như quan ải
Sao hôm nay không thật sự vun trồng
Bông lúa kia đâu tự rụng xanh ngát ruộng đồng
Nếu không có những bàn tay chăm bón

Em đừng hỏi, từ đầu ngành cuối ngọn
Hiểu, chỉ mới là dòng tri thức chạy sông
Khi bước đi, mới tiệp tiến tròn vuông
Và còn trải nhiều nét đau chằm phá

Em đừng hỏi, cát bụi nào phơi sỏi đá
Nhật nguyệt kia còn lắm những phong sương
Hướng chi ta bước trên vụn nẻo đường
Chứ giậm chân thì làm sao đến được

Giải ngân hà vẫn còn chim ô thước
Mỗi một năm chỉ gặp một lần qua
Thật là may ta còn có trong ta
Mỗi một ngày, cứ sống đi, đẹp tuyệt

Ngày nay đi, ngày mai em sẽ biết

Ngày mai làm, ngày một sẽ ra sao
Em vững tin, và cứ thế tiêu dao
Từng ngày qua là từng ngày diễm tuyệt.

Đâu nguồn cảm hứng !

Tháng 5-2005

Có người hỏi, từ đâu tôi cảm hứng
Để mở đầu và viết những bài thơ
Tôi nói rằng cuộc sống, ấy là thơ
Và nhân thế, đó là nguồn cảm hứng

Trần thế mênh mông, đứng chỗ nào cứ đứng
Trời đất bao la, nhìn chỗ nào cứ nhìn
Thế là thơ, và ý rộng thênh thênh
Chỉ có điều viết hay là không viết

Khi muốn viết, tự dung mình sẽ biết
Trải thành thơ tức muốn nói những gì
Đừng đòi hỏi viết cho ai, và viết cái chi chi
Mà hãy thả từng dòng reo nét chữ

Nhìn chỗ nào thiếu dư hay đọng ứ
Thế là thơ nương theo ý khơi dòng
Chờ nắng lên vội vã trải ra hong
Kéo ẩm ướt, chưa kịp khô, meo mốc

Dưới thung lũng, như đồi cao đỉnh dốc
Giữa thâm u, như bát ngát trắng rằm
Ngồi một nơi nhưng thấy tận xa xăm
Và cứ viết theo hồn thơ cất cánh

Khi đã viết, không đọng cô giới hạn
Không thời gian, không sáng tối, đêm ngày
Nếu muốn thì như phượng múa rồng bay
Còn nếu không như hồn thơ bỏ ngõ

Có phải không, hãy coi kìa, đó đó
Đọc đến đây, bạn đã thấy một bài
Viết cho mình hay viết cho những ai
Bảo là thơ hay là gì cũng được !!!

Xác xơ cát bụi đón mời tử sinh !

Tháng 5-2005

Ngồi nghe tiếng gọi đêm khuya
Cảm cơ những nỗi chia lìa trần gian
Buồn trông mây ngủ trên ngàn
Thương vì sao lạc lang thang cuối trời
Buồn trông tiếng vạc buông lời
Thương về một cõi chơi vơi muôn trùng
Canh khuya nghe tiếng lạnh lùng
Mịt mờ một cõi vô cùng phù sinh
Ngàn sao nhấp nháy lung linh
Ngàn xa ảo ảnh bóng hình thế nhân
Để nghe tiếng gọi phong trần
Phong sương tuế nguyệt lựa lần mà đi
Bao năm rồi cũng thế ni
Trăm năm rồi cũng xanh rì thiên thu
Rong rêu hoen ố mịt mù
Xanh cây mấy lá vàng thu lá vàng
Mờ mờ nhân ảnh đi hoang
Nay bồi mai lở còn loang lỗ nhiều
Nghe thêm một tiếng cô liêu
Gõ thêm một nhịp giữa chiều đầy vơi
Tu mi đã trắng một đời
Xác xơ cát bụi đón mời tử sinh !

Hoa nở giữa rừng hoang

Tháng 5-2005

Ai có nghe cõi trần gian đau khổ
Ai có nghe người nhân thế mỉm cười
Trên rừng hoang có những đóa hoa tươi
Mọc xen kẽ giữa cỏ cây hoang dại

Đời đau khổ bởi phù du thành bại
Đời còn vui bởi đạo bước nhân gian
Đem tin yêu đắp vá những bề bàng
Mang hy vọng gắn hàn trên đồ nát

Trong tiếng khổ vẫn còn nghe tiếng hát
Trong niềm đau vẫn vang vọng lời ca
Để nhân sinh sống nổi cánh ta bà
Cho con người vượt nhiều phen gió bụi

Thác róc rách trên đèo heo hóc núi

Nước khơi nguồn chìm nổi giữa lòng khe
Áo gấm kia lại còn bọc vải the
Còn gai bó lại chai sần rách vá

Đường khổ ải hãy trèo lên dốc đá
Nhặt tiêu điều cho hết những tàn khô
Khơi rộng thêm cho thư thả ao hồ
Để giao tiếp với suối nguồn sông biển

Đất bao la cản ngăn chi giới tuyến
Trời bao la chia cắt chi tầng không
Hãy nhìn kia cái giá buốt mùa đông
Vẫn còn ấm lửa hồng trong nắng hạ.

Đường dài, nào có ngại chi !

Tháng 5-2005

Ngồi yên một cõi lặng thình
Sao nghe đến cả đời mình xưa nay
Đường đi nhìn lại thương thay
Rêu mờ còn giữ bóng này chưa tan
Thương không cát bụi bên đàng
Còn ghi dấu vết thời gian chưa mòn
Bóng chiều mở cửa hoàng hôn
Ráng chiều còn nán ứng son lưng trời
Tầng không đỡ ánh sao rơi
Còn in ánh xẹt sáng ngời mà chi
Tôi chưa quên những bước đi
Hỏi chi còn nhớ đến khi bước về
Núi đồi nào nhớ sơn khê
Dòng sông nào nhớ bờ đê đôi bờ
Như tôi còn nhớ tuổi thơ
Đến nay cũng nhớ đầu phơ mái đầu
“Qua cầu ngã bóng bên cầu”
Nước đi đi mãi nhịp cầu còn ghi
Xanh xanh mây nước xanh rì
Thời gian nào hỏi những gì thời gian
Lặng yên không một âm vang
Nhưng tôi nhớ mãi trên đàng tôi đi
Đường dài, nào có ngại chi !

Mặc Giang - Thơ 35

01. Chim ơi, như một giấc mơ ! (380)
02. Tự chiếu rọi mình ! (381)
03. Thương cảnh ngục tù ! (382)
04. An bình từ đâu có ! (383)

05. Ngày về, lại một chuyến đi ! (384)
06. Còn đó cơn mê (385)
07. Này những người tử đạo ! (386)
08. Tương duyên tác trợ (387)
09. Quê hương là khung trời muôn thuở ! (388)
10. Người là ai ? Ma Túy !!! (389)

Chim ơi, như một giấc mơ !

Tháng 5-2005

Có con chim nhỏ nhỏ
 Bay ngang qua lưng trời
 Hót lời ca riu rít
 Chim đã bay đi
 Mất hút xa mờ
 Hư không nào có hững hờ
 Chim bay nào lưu dấu tích
 Nhưng tâm trí tôi
 Như một cái máy, tinh vi mắc xích
 Nhìn khung trời, vẫn còn thấy bóng chim
 Đi vào một cõi lặng im
 Còn in dấu vết bóng chim xa mờ
 Này con chim nhỏ ngu ngơ
 Về đâu để tiếng ơ hờ tâng không
 Chợt nghĩ cõi hồng
 Vô tình chi lạ
 Bao sinh vật hiện sinh chi tá
 Tụ thành hình tán sẽ về đâu
 Thà như mấy lớp biển dâu
 Phù du tán tụ rầu rầu tang thương
 Biển dâu nào có tơ vương
 Tang thương nào có tư lờng biển dâu
 Sinh vật lại có cái đầu
 Lại sinh cảm xúc lại xâu lưu tình
 Nào như cát bụi tụ hình
 Vô sinh vô cảm vô tình nào đau
 Này chim hôm nọ qua mau
 Tôi nghe không phải bờ lau bên đàng
 Tiếng chim nhỏ nhỏ còn vang
 Bay đâu về tận miên man cuối trời
 Hồng trần thắm những đây vui
 Ai hay cơ cảm cuộc đời phù sinh
 Chợt nghe tiếng gọi bên mình
 Hữu vô tri giác tử sinh hai bờ
 Chim ơi, như một giấc mơ !

Tự chiếu rọi mình !

Tháng 5-2005

Tôi muốn thấp ngọn đèn khuya leo lét
Ngồi một mình nói chuyện với đêm thâu
Đề lắng nghe những tiếng nói tinh cầu
Lần mò tới tận hoang mờ ốc đảo

Tôi tự vẽ cho riêng mình độc đạo
Hương âm thầm khép kín nẻo tâm tư
Chốn trần gian luôn giốn mặt hạm hù
Rồi lại trách cuộc đời không tri kỷ

Nén góc cạnh để tô màu thẩm mỹ
Đề chông gai để bôi phết trơn tru
Lừa dối mình qua mặt những cái ngu
Cho thiên hạ không còn ai hiểu biết

Lòng trống rỗng, nhưng, một hàm bí mật
Kết giao lưu, nhưng, một lũy bao quanh
Khi một mình đếm lại những tròn trành
Nhưng bản ngã, vì mình, không bỏ cuộc

Chính người, sợ rọi pha ngọn đuốc
Chính người, đã hở mặt nhà người
Thì tại sao lại trách cứ cho người
Nếu họ hiểu để gì người sống được

Tôi nhắm mắt nhìn khung trời phía trước
Tôi thu mình ngó lại quãng đường qua
Đã như thế thì đứng có kêu ca
Đèn khuya khoắc nhìn nhà người rúng rẩy !

Thương cảnh ngục tù !

Tháng 5-2005

Ngồi một mình ở giữa trời âm lặng
Ta mới nghe rõ nét tiếng âm u
Ta bỗng thương cảnh sống của lao tù
Sức chịu đựng phi thường trong ngục tối

Ta không nói tội hay là không tội
Dù vô tình hay cố ý tạo ra
Mà chỉ thương cái cảnh của người ta

Phải đối diện một mình trong bóng tối

Người tù, tội, bao cực hình đánh đũa
Bóng theo hình độc thoại với riêng tư
Ngày dài thêm cho thắm thía thiên thu
Đêm dài dằng cho tận cùng thống thiết

Mắt hần sâu ngó khung trời biển biệt
Chân tay còng bó góc cạnh đơn cô
Trán ôm đầu cho nát những tàn khô
Mang thân phận đấng đeo theo trọn kiếp

Họ đã sống, tháng ngày dài khủng khiếp
Tội tình chi, đành trả giá ngục tù
Nếu dị thường, phi những bậc trượng phu
Bất phùng thời nên thế thời phải thế

Sống thì dễ nhưng làm người đâu dễ
Hỡi nhân gian có thương lấy kiếp người
Sống tội, tù, mà vẫn cất tiếng cười
Thì phải nói sức con người ghê gớm !

An bình từ đâu có !

Tháng 5-2005

Cõi trần gian nên gian trần khá đủ
Đã mấy ai được sống thật an bình
An từ khi vừa mở mắt mới sinh
Bình tới lúc tàn đời, buông, nhắm mắt

Đời, đẹp như mơ ! Đó là lời kỳ quặc
Sống, đẹp như mơ ! Đó là nói hão huyền
Thân tiêu điều trải bao gánh truân chuyên
Đầu tàn tạ mấy lần thay tóc trắng

Nước biển nào không vương mùi biển mặn
Nước mắt nào không thấm vị thương đau
Trầu có ngon, nhờ thêm được miếng cau
Đời có thâu, nhờ trải nhiều tâm lực

Núi thăm thẳm nhờ chiều sâu đáy vực
Rừng thâm u nhờ cây cối điệp trùng
Sức tiêu hao nhưng tâm ý vô cùng
Thương những ai, vì trần gian lao khổ

Nước thanh lương vẫy cành dương cam lộ
Suối cam tuyền khơi nguồn mạch thanh lương
Người ơi người trao tiếng nói tình thương
Cho nhân thế hòa reo chung điệu sống

Ai làm được và lòng ai có rộng
Sống cho đời mới thật sống cho mình
Sống cho đời mới thật sống an bình
Sống như thế không bình an sao được !

Ngày về, lại một chuyến đi !

Tháng 6-2005

Ngày về, còn có cho ta
Sao nghe có tiếng còn xa ngày về
Ngày về, còn có lê thê
Sao nghe có tiếng vỗ về chia tan
Khi chưa cất bước lên đàng
Nào hay biệt biệt mệnh mang phương trời
Khi chưa hun hút một đời
Nào hay sóng vỗ trùng khơi điệp trùng
Đất trời tròn ngửa nắp vung
Vành cong như thế không chung một vòng
Hay như vòng xoắn cong cong
Càng xoắn xoắn mãi càng vòng vòng xa
Ô kia, cuối nẻo đường qua
Đường đi lại đến đường xa ngày về
Cuộc đời như một cơn mê
Ta không nói nữa, lỗi thề mai sau
Ngày về, năm tháng lên màu
Phơ phơ bạc trắng hoa cau mái đầu
Ngày về đừng có qua mau
Cho ta đừng bước bên cầu từ ly
Ngày về, lại một chuyến đi !

Còn đó cơn mê !

Tháng 6-2005

Ngày mai băng giá lên ngôi
Bên dòng chuyển hóa lở bồi tang thương
Xác xơ cát bụi bên đường
Nắng mưa tàn tạ gió sương tiêu điều
Ngày mai như tiếng vạc kêu
Lâu lâu vắng tiếng quạnh hiu cuối trời

Mịt mờ ảo ảnh chơi vơi
Nổi trôi bèo bọt trùng khơi sóng cồn
Ngày mai rũ bóng hoàng hôn
Đường xưa còn có lối mòn đi qua
Chân trời một góc sương pha
Vấn vương giả huyễn la đà bèo mây
Ngày mai buông thả đôi tay
Cho hay còn mắt đong đầy mà chi
Khép hờ một khóe bờ mi
Nhìn trong cát bụi còn chi phong trần
Ngày mai vẽ nét phù vân
Móc tranh phù thế treo tầng phù sinh
Trần gian chiếc bóng vương hình
Nhân gian bỏ ngõ tử sinh đi về
Ngày mai, còn đó cơn mê !!!

Này, những người tử đạo !

Tháng 6-2005

Này những người tử đạo
Mượn danh là tôn giáo
Mà gây bao kinh khiếp
Có tội không, hỏi những con người tội nghiệp
Phàm làm người, tàn bạo đã khó dung
Tôn giáo nào làm những chuyện bung xung
Quá sĩ nhục, ô danh, ai chấp nhận
Với những đảng thiêng liêng
Ta không hề xúc phạm
Nhưng đối với các người
Ta nói, thật tiếc lời
Bối các người không còn chút tình người
Mọi ý nghĩa đã vùi chôn vũng thối
Đầu óc đã đập vùi trong đen tối
Tâm tư đã nhồi nhét mọi hờn căm
Thân đã trao và mất lại lăm lăm
Chờ điểm thí cho hận thù phát nổ
Những hành tung của các người, dễ sợ !
Những thù căm của các người, kinh hồn !
Chỉ tội đảng thiêng liêng, mà các người đã suy tôn
Thánh nào khai làm những trò như thế !
Nơi thờ tự, bất kể
Nơi nhà thương, không màng
Nơi phố chợ, vô can
Cứ lao tới, vì A-la mách bảo ?

Thánh A-la, một bậc phi phạm chí đạo
Chữ thánh nào lại bôi mặt dã tâm
Dạy cho tông đồ tàn bạo, lỗi lầm
Đất không dung, trời làm sao có chỗ
Tiếng con người, đánh đổ
Tiếng đồng đạo, chôn vùi
Tiếng thương yêu, đốt thui
Chỉ còn tiếng khùng điên sai khiến
Ta đã thấy, các người đừng mượn tiếng
Đừng chấp tay, và đừng tiếng cầu kinh
Đừng có làm ô nhục đến thánh linh
Mà hãy thoát những mê hồn ác quỷ
Nơi nào cũng nổ bom, ma mị !
Nơi nào cũng banh thây, cuồng si !
Con đường nào cho các người đi
Chỉ một lối hồi đầu, tỉnh ngộ !!!

Tương duyên tác trợ !

Tháng 6-2005

Mỗi con người một phương trời cá biệt
Mỗi con người một khối óc riêng tư
Tự nhồi nhét, chẳng bao giờ thấy dư
Thì nhân thế làm sao không có chuyện

Ai cũng nói mở tình thương thân thiện
Ai cũng nói trao nhân ái nụ cười
Trọng sự thật chứ đừng có đái bôi
Nhưng chính mình chẳng mấy khi sự thật

Vì trần thế nên thế trần kỳ quặc
Vì thế nhân nên nhân thế thế thì
Nói hội tụ nhưng cuốn hút phân kỳ
Nói chữ tung nhưng chữ hoành khuếch đại

Ai cũng tự đóng khung nhiều cửa ải
Mà cứ đòi người khác mở bao dung
Lưới giăng giăng vây mạng nhện chập chùng
Sao tránh khỏi những tị hiềm mâu thuẫn

Tự nghĩ đi, sẽ biết, cần chi luận
Đòi, mấy ai bắt vụ lợi, vô tâm
Nhìn bề ngoài, thấy vậy, ý lại thâm
Giây thông cảm giăng co, luôn dễ đứt

Hãy tự chế, tránh đi nhiều phiền phức
Hãy tự tha, trao chân thiện, nụ cười
Phạm làm gì, phải biết mình biết người
Mọi khổ lạc đều tương duyên tác trợ !

Quê hương là khung trời muôn thuở !
Tháng 6-2005

Ngày trở về, từng bước chân bỡ ngỡ
Trên đường đi, tôi nhìn trước ngó sau
Màu quê hương, sao thấy lạ, khác màu
Bóng thời gian đã đổi thay nhiều quá

Ngày trở về, tôi nghe lòng bảo dạ
Tôi nhìn người, người lại ngó nhìn tôi
Trông thật gần nhưng có vẻ xa xôi
Như đang đến một nơi chưa quen biết

Những ngày xưa, đã qua rồi, biệt biệt
Quá khứ trôi về, nỗi nhớ nỗi thương
Hiện tại hôm nay, khác mọi nẻo đường
Khác đến cỏ cây, đường đi, lối ngõ

Đi tới đâu, tôi cũng thấy ngộ ngộ
Đi tới đâu, tôi cũng thấy sao sao
Niềm tâm tư, dâng cảm xúc nao nao
Đã bao năm, làm sao không biến đổi

Ngày trở về trên quê hương đồng nội
Mỗi nhớ mong theo chờ đợi lên màu
Thời gian đã mòn, da thấm thịt thau
Thì huống chi là ngoại hình ngoại vật

Ngày trở về, khi qua rồi, cũng mất
Cái con thoi ả núp bóng thời gian
Chân bước đi, vừa một thoáng băng ngang
Chưa kịp ngoáy, đã lùi về dĩ vãng

Mới tỉnh mơ mà trời chiều bảng lảng
Mới nhìn qua mà cuốn hút lê thê
Rồi một mai lại trông nữa ngày về
Bởi quê hương là khung trời muôn thuở !

Người là ai ? Ma túy !!!

Tháng 6-2005

Này ma ơi, người là ai đó nhĩ !
Người con ai, và tên họ là chi ?
Trên trần gian, người xuất hiện làm gì ?
Hấn trọn mắt, nói, ta là ma túy !!!
Bởi ma túy, nên vô cùng ma mị
Đưa hồn mê, ngất ngưỡng mây khung trời
Đưa hồn say, lúy túy giữa chơi vơi
Đưa hồn phiêu, chín tầng mây bay bổng
Nằm dưới gấm thối mộng
Thở khói giắc thần tiên
Cỡi ảo ảnh đảo điên
Cuốn chèo queo một đồng
Ma hốt hồn những con người xuân động
Túy bào mòn những thân thể tàn khô
Kẻ đầu nậu, vì tiền bạc nhào vô
Dân nghiện ngập thì lơn ton ma đỏi
Ma túy vương vào
Mấy ai thoát khỏi
Không tù thì tội
Đày đọa hồn ma
Làm hư người và xã hội thối tha
Muốn tận diệt phải tốn hao, phù phép
Đã nói phép thì phép nào cùng phép
Đã nói phù thì phù phép phù du
Tay ngoài tay trong, mê hồn trận mịt mù
Đút lót, bao che, thì làm sao chặn đứng
Phi mã vô song, đó là ngựa chứng
Sao không làm anh chị đường đường
Mà lại làm anh chị trong xã hội đen
Rồi ăn chơi, rồi sa đọa, cứ thế lên men
Thành vi khuẩn đục khoét dần, lây lan, dấy chết
Cửa công quyền còn nhiều đường giây nối kết
Ngoài dân gian còn nhiều mảnh lối gian ngoa
Bị bắt, bị giam, tại ngoại, hầu tòa
Tĩa ngọn, tĩa cành, làm sao tróc gốc
Chỉ có con đường pháp trị, nhân đức
Từ ái vị tha, quĩ khắp, thần kinh
Ma túy kia, ta lưu lại chút tình
Làm phương thuốc cứu người, khi dụng đến
Nhìn tận bờ cuối bến
Về ma túy xưa nay
Bao thế hệ đọa đày

Hãy ngưng tay hành động
Cho con người được sống
Cho xã hội bình an
Cho tuổi trẻ không lún sâu, sa đọa, tội lỗi, bạo tàn
Cho nhân loại không tổn hao biết bao nhân tài, vật lực
Định phân lần mức
Ma túy hết đường
Là con người, phải trân quý tình thương
Không phó thác, không cúi đầu đen đỏ !!!

Mặc Giang - Thơ 36

01. Quê hương máu chảy ruột mềm
 02. Ta nhắm mắt, thời gian còn đi mãi !
 03. Vui hết khổ thì tình người mới đẹp
 04. Mong sao đời hết khổ đau !
 05. “Đi đâu cũng nhớ quê nhà ...”
 06. Xin tiễn người đi . . .
 07. Tình thương của Mẹ đong đầy trần gian
 08. Tình Cha, còn đó đẹp thay !
 09. Ta đưa nhau đi, trên quê nghèo nho nhỏ !
 10. Ta đưa nhau đi, trên quê hương ta đó !
- *****

Quê hương, máu chảy ruột mềm

Tháng 6 - 2005

Năm trước năm sau lũ lụt xoay vần
Đau xót vô ngần xin cứu người ơi
Ba miền đất nước quê tôi
Tang thương, đổ nát, đứng ngời sao yên
Nghe trong máu chảy ruột mềm
Ngửa tay mời gọi lạc quyên cứu người
Tiếng khóc thay tiếng cười !
Niềm đau thay nước mắt !
Tan hoang rồi đổ nát !
Xơ xác rồi điêu tàn !
Trời đất phủ phàng
Gây chi nông nổi
Hết hạn hán thì cuồng phong bão thổi
Hết khô cạn thì lũ lụt toi bờ
Nước xấp xỉ lưng đồi
Trần mênh mông lênh láng
Cửa nhà, cây cối, đồ đạc, nổi trôi tản mạn
Người lớn, trẻ con, chồng vợ, gồng gánh kêu la
Đắng cay ! Còn để xót xa !
Bão lụt cuốn hết, chẳng tha thứ gì
Đau thương ! Còn để sầu bi !

Bão lụt cuốn hết, chẳng chi chối từ
Vây mà từng năm, từng năm, tái diễn thế u
Người dân tôi làm sao sống nổi ???
Bắc Nam Trung, đồng lên tiếng gọi
Người ơi người, cứu khổ người ơi
Tôi bời ! Đồ nát ! Tôi bời !
Đắng cay ! Nước mắt ! Cuộc đời đắng cay !
Trắng tay ! Còn trắng đôi tay !
Nhà tan ! Cửa nát ! Nỗi này sao cam !
Gian truân lại trở thêm chàm
Khổ đau lại chồng thêm sắc
Người dân ba miền thất ngật
Hỡi ơi ! Còn đến bao giờ
Nước dâng, tràn ngập, vô bờ
Ngập nghé vùng cao, vùng thấp
Nước xoáy, cuốn trôi, vùi dập
Miền quê cho tới thị thành
Này em, này chị, này anh
Ngửa tay mời gọi, sao đành, sao cam
Ngửa tay, xin tấm lòng vàng
Đan tâm xin cứu phũ phàng quê hương
Người người mở cửa tình thương
Ruột mềm máu chảy, lo lường, biết sao
Đời còn bước thấp bước cao
Nay này mai nọ, nỡ nào người ơi
Cùng nhau cứu giúp cuộc đời
Cùng nhau hàn gắn tôi bời tang thương
Cùng nhau tiếng nói quê hương
Ba miền đất nước, cùng vương nặng tình
Xin cho hết những điều linh
Xin cho hết khổ quê mình bình an
Quê hương, tình tự cư mang
Ngửa tay mời gọi lòng vàng, người ơi !!!

Ta nhắm mắt, thời gian còn đi mãi !

Tháng 6-2005

Ta biết rồi, thời gian ghê gớm lắm
Ta nghe rồi, tiếng nói của thời gian
Lững lờ trôi để lại nét điêu tàn
Mưa nắng gội, rong rêu xanh mảy lớp

Và cứ thế, mỗi hợp tan tan hợp
Đã khác nhau, mỗi tan hợp hợp tan
Lá xuân xanh, hạ nắng, đến thu tàn

Đông lạnh lạnh, co mình nhìn trôi nổi

Mới đó, mà những tàn khô qua khỏi
Mới đó, mà đeo đẳng những úa già
Ta nhìn ta, tìm lại tháng ngày qua
Gió hiu hắt, vi vu reo tuế nguyệt

Sỏi đá nào cũng bào mòn thi thiết
Cát bụi nào cũng vùi dập xác xơ
Mọi tế bào cùng xô đẩy từng phút từng giờ
Thân tàn tạ đã trở vợ đôi cao đỉnh dốc

Thời gian, như gió thoảng mây bay phút chốc
Vũ trụ, cũng ngửa nghiêng vật đổi sao dời
Huống chi, một kiếp phù sinh ngắn ngủi trong đời
Ba vạn sáu, có gì, bóng câu qua cửa sổ

Kiếp trần thế trả vay nhiều gian khổ
Nợ ba sinh vay trả biết bao lần
Cái già nua trang điểm lên tấm thân
Nét cằn cõi lại càng thêm nổi bậc

Ta ngồi đây điếm mặt
Nhìn lại bóng thời gian
Gom góp những điều tàn
Phơi dọc đường gió bụi

Hoàng hôn xuống, bóng chiều hôm vắng gọi
Rủ nhau về, vén nhẹ bức màn đêm
Thôi đi nghe, tiếng nói của thời gian
Ta nhắm mắt, thời gian còn đi mãi !

Voi hết khổ thì tình người mới đẹp !

Tháng 6-2005

Tôi đã thấy, những con người bần hàn cơ cực
Sống gian truân trong bóng tối cuộc đời
Sống khổ đau đầy dẫy khắp nơi nơi
Từ thành thị đến thôn quê, đâu đâu cũng có

Tôi đã thấy, những con người gian lao nghèo khó
Cái hăm hiu đeo đẳng đã nhiều đời
Cái cay nghiệt bủa vây, bương chải hệt hơi
Cha đã mệt, con đang khờ, lại còn thêm lũ cháu

Tôi đã thấy, những con người ăn nhờ ở đậu
Nương tấm thân vá víu đổi qua ngày
Sống âm thầm không thấy nẻo tương lai
Không có cửa giữa nhiều đường chốt khóa

Tôi đã thấy, những con người cả đời đày đọa
Những đắng cay đè nặng tấm thân gầy
Những nhục nhằn chìm nổi giọt vui đầy
Vẫn không thoát nẻo đường dài thân phận

Tôi đã thấy, những con người suốt đời lận đận
Đầu tắt, mặt tối, lầy lội, nhiều khê
Sáng tối, mai chiều, còn trái lê thê
Những tươi tắn cần khô, và nụ cười đã mất

Tôi đã thấy, nhiều thật nhiều, và rất thật
Mọi trường đời tuôn chảy ngập hạ lưu
Càng đắng cay càng thấm thía ngọt bùi
Càng ngán ngẫm những mưa nguồn thác lũ

Người nghèo khó, biết làm sao rời bến cũ
Xin trần gian hãy mở lối dẫn ra
Xin nhân gian có thấu nỗi ta bà
Chớ đừng nhìn chút phồn hoa đô thị !

Người nghèo khó, đời càng dài càng bí
Xin những ai biết mở cửa từ tâm
Xin những ai thương cảnh sống âm thầm
Vui hết khổ thì tình người mới đẹp.

Mong sao đời hết khổ đau !

Tháng 6-2005

Mong sao đời được bình yên
An vui trên khắp mọi miền
Người người tương thân tương ái
Tan đi cho hết ưu phiền

Mong sao cuộc sống nhân gian
Ai ai cũng được nhẹ nhàng
Người người ươm mơ hy vọng
Thương yêu thân thiện hòa vang

Đã mang một kiếp con người
Không nên phó thác buông trôi

Phải biết chỉnh trang đời mới
Mỗi ngày một nét tinh khôi

Đã mang tiếng nói vào đời
Không nên an phận buông lời
Phải biết dang tay đi tới
Ra công xây đắp muôn nơi

Mong sao đời hết khổ đau
Tang thương nước chảy qua cầu
Mắt vui lệ mừng ánh mắt
Âm nồng muối mặn bờ dâu

Mong sao câu hát tiếng cười
Là hoa là lá xinh tươi
Đường dài tin yêu trời nhịp
Người đi xây đắp tình người.

“Đi đâu cũng nhớ quê nhà ...!”

Tháng 6-2005

“Đi đâu cũng nhớ quê nhà
Nhớ cơm dưa muối nhớ cà dầm tương”
Đi đâu cũng nhớ quê hương
Nhớ con phố nhỏ nhớ đường cái quan
Đi đâu cũng nhớ thôn làng
Nhớ tre mấy lũy nhớ hàng trúc xinh
Đi đâu cũng nhớ quê mình
Nhớ hương thơm nhụy nhớ tình tương lân
Quê hương xa mấy cũng gần
Quê người gần mấy tuy gần cũng xa
Ao người đâu phải ao ta
Nước trong ao ấy chẳng qua dụng nhờ
Khi nào như giấc ngủ mơ
Thuyền rong bên nước đôi bờ xa xưa
Quê nhà, ô thật lạ chưa
Đi đâu cũng nhớ chưa vừa là sao
Khi nào như giấc chiêm bao
Đi trong mơ mộng rạc rạo tình quê
Ngồi trên mỏm đá sơn khê
Nhìn trông bóng nước vỗ về non sông
Ngồi trên bãi cát biển Đông
Sóng gờn gợn sóng chập chùng Trường Sơn
Quê nhà nói thiệt nào hơn
Dù cho nước chảy đá mòn chẳng phai

Quê nhà nói thiệt nào hay
Như đồng ruộng lúa chờ ngày trở bông
Quê hương tình nặng trĩu lòng
Hương quê nghĩa nặng tình hong mặn mà
“Đi đâu cũng nhớ quê nhà
Nhớ cơm dưa muối nhớ cà dầm tương”
Đi đâu cũng nhớ cũng thương !!!

Xin tiễn người đi ... !

Tháng 6-2005

Xin tiễn người đi, về miền đất lạ
Giã biệt xa xưa, giã biệt phố phường
Cát bụi bên đường, phấn bụi bay hương
Xây đắp cho đời, tròn nghĩa tình thương

Xin tiễn người đi, ngày mai sẽ tới
Vượt thoát chông gai, muôn khó chằng màng
Thành một đóa hoa, kết nụ gian nan
Thành một đóa hồng, nở nụ làm than

Xin tiễn người đi, xây mầm lá mạ
Cho lúa đơm bông, gió nắng hoen vàng
Cho thắm tình nồng, đẹp mộng chứa chan
Bên ánh lửa hồng, bếp lửa hòa vang

Xin tiễn người đi, còn đây một nửa
Nửa dẫu tình quê, nửa dẫu tình đời
Rời đứng xa xa, trông lại núi đồi
Mây nước mưa nguồn, sông biển đầy vơi

Xin tiễn người đi, vẫy tay một chuyến
Còn đây hình bóng, tay vẫy tay chào
Xin gọi mây ngàn, xin gọi trăng sao
Đi về cuối trời, như giấc chiêm bao

Xin tiễn người đi, đường xa hoa nở
Còn đây sắc thắm, mím lá hoa cười
Xin chúc bình yên, về đến cho người
Xin chúc cho đời, còn đó hoa tươi.

Tình thương của Mẹ đong đầy trần gian

Tháng 6-2005

Mẹ là bát ngát hoa hương
Cho con mang tiếng yêu thương vào đời
Mẹ là nguồn suối tuyết vời
Cho con về với biển khơi vô bờ
Mẹ là khúc nhạc lời thơ
Cho con giấc mộng ươm mơ trong lành
Mẹ là mây trắng trời xanh
Cho con nở nụ trên cành thùy dương
Mẹ là man mác gió sương
Cho con giọt nắng còn vương nắng chiều
Mẹ là nét ngọc mỹ miều
Cho con óng ánh nâng niu sáng ngần
Mẹ là buồn tảo bán tần
Cho con vững bước phong trần con đi
Mẹ là một biển sâu bi
Cho con sức chịu li kỳ trần gian
Mẹ là một khối gian nan
Cho con vượt khổ trên đàng phù sinh
Mẹ là ánh sáng bình minh
Cho con biết nẻo đặng trình thiên thang
Mẹ là bóng mát trăng vàng
Cho con dạo gót trên ngàn rong chơi
Mẹ là tất cả trong đời
Cho con nhớ mẹ mượn lời khắc ghi
Dù cho mẹ đã từ ly
Nhưng hình bóng mẹ không gì đổi thay
Dù cho mẹ đã về tây
Nhưng hình bóng mẹ còn đây suốt đời
Dù cho sóng nước đầy vơi
Nhưng hình bóng mẹ không vơi, đong đầy
Tình thương của mẹ còn đây
Tình thương của mẹ đong đầy trần gian.

Tình Cha, còn đó đẹp thay !!!

Tháng 6-2005

Cha là núi cả trên cao
Cho con sỏi đá đi vào trần gian
Cha là nghiêm khắc vô vàn
Cho con chân cứng đá mềm trường chinh
Cha là cây cột đầu đình
Cho con đứng vững một mình vững chân
Cha là một núi canh tân
Cho con chấn chỉnh chẳng ngần ngại chi
Cha là một núi tuyết kỳ

Cho con ngang dọc chẳng vì lựa ai
Cha là cửa đóng then cài
Cho con trung liệt lối dài dăm băng
Cha là thừa tiếp nặng oằn
Cho con gánh vác mà giăng cơ đồ
Cha là cội gốc tàn khô
Cho con vượt sóng hải hồ bốn phương
Cha là lẫm liệt đường đường
Cho con đuổi bóng những phường vong nô
Cha là nét sử diêm tô
Cho con tường tận bốn bờ non sông
Dù cho cạn nước biển đông
Trường Sơn nhả khói đùng hòng đổi thay
Dù cho phương Bắc phương Tây
Hay phương nào nữa nước này chẳng lay
Đã như muối mặn gừng cay
Tình non nghĩa nước thêm dày keo sơn
“Đá mòn nhưng dạ chẳng mòn”
Việt Nam sông núi vẫn còn trợ trợ
Tình cha con mãi tôn thờ
Ngàn năm còn mãi cơ đồ núi sông
Tình cha con mãi ghi lòng
Ngàn năm còn mãi non sông nước này
Tình cha còn đó đẹp thay !!!

Ta đưa nhau đi, trên quê nghèo nho nhỏ !
Tháng 6-2005

Ta đưa nhau đi, trên quê nghèo nho nhỏ
Thăm túp lều tranh, nhả khói mai chiều
Hương thắm tình nồng, gìn giữ chặt chiu
Nơi chúng ta đã ra đời từ đó

Ta đưa nhau đi, về đường xưa lối ngõ
Bắt nhịp cầu tre, bên cạnh cầu kiều
Trôi nhạc tình quê, gìn giữ nâng niu
Trên bước dậm dài, nhớ thương chẳng mất

Ta đưa nhau đi, như ngày xưa chơn chất
Như đồng lúa vàng, chờ nắng vươn lên
Như mùi mạ non, mơn mớn xanh lam
Như bông lúa thơm, chờ mùa lúa chín

Ta đưa nhau đi, bóng chiều quê khói quyện
Cơm hấp ngô khoai, đầm ấm mọi nhà

Đã thật lâu rồi, xa quá là xa
Từ thuở lớn lên, chia ly mấy độ

Ta đưa nhau đi, trở về thăm nỗi nhớ
Cho thăm tình quê, theo tháng năm dài
Cho thăm tình nồng, tay nắm vòng tay
Dù đã cách xa, nhưng còn mãi mãi

Ta đưa nhau đi, tình quê nghèo sống lại
Hình bóng mái tranh, chờ đón ta về
Bên dòng sông xưa, hai lối con đê
Sóng nước đầy vui, thuyền reo bến cũ

Bóng chiều buông rũ
Tình thăm hương quê
Ta nhìn nhau cho ước vẹn câu thề
Thương nhớ mãi trên quê nghèo nho nhỏ !

Ta đưa nhau đi, trên quê hương ta đó !
Tháng 6-2005

Ta đưa nhau đi, trên quê hương ta đó
Đi khắp non sông, non nước một nhà
Đi khắp sơn hà, tình nhớ xót xa
Mỗi bước chân đi, là non là nước

Ta đưa nhau đi, con đường xa phía trước
Lối ngõ nhớ về, tình nghĩa phía sau
Là Bắc Trung Nam, xanh ngắt một màu
Mọi nẻo hương quê, rung hồn lệ sử

Ta đưa nhau đi, trên quê hương tình tự
Cùng nói nhau nghe, đất nước non này
Đã tự ngàn xưa, cho tới hôm nay
Con cháu Lạc Hồng, truyền trao thế hệ

Ta đưa nhau đi, giữa phố phường hoa lệ
Liệt nữ, hùng anh, kết những con đường
Trên mỗi đoạn đường, là thịt là xương
Là ông, là cha, nhiều đời nằm xuống

Ta đưa nhau đi, bên bờ ao rau muống
Còn có rau răm, rau đắng sau hè
Còn có hàng cau, với những hàng me
Bờ trúc lũy tre, bao quanh lối nhỏ

Ta đưa nhau đi, trên quê hương ta đó
Cùng nhớ thương nhau, cùng nhắc nhau hoài
Gìn giữ muôn đời, không thuở nào nguôi
Ôi quê hương ta, tình bao la quá

Ta đưa nhau đi, trên quê hương của mẹ
Núi thẳm lưng đồi, tình nghĩa của cha
Non nước Việt Nam, chung một mái nhà
Của anh của tôi, của em của chị

Ta đưa nhau đi, trên quê hương hùng vĩ
Văn hiến Lạc Hồng, lưu lại ngàn năm
Truyền trao thế hệ, bảo vệ muôn năm
Quê hương Việt Nam, xưa nay muôn thuở !!!

Con chim nhỏ nhỏ bay quanh lối về *Tháng 6-2005*

Con chim nhỏ nhỏ bay ngang
Bay đi đâu đó trên đàng về đâu
Con chim đang đứng bên cầu
Núi cao cao thẳm, thác sâu sâu mờ
Con chim nhỏ nhỏ bơ vơ
Bóng bay qua khỏi tình cờ vất vai
Thương chim vỗ cánh đường dài
Dặm băng có mỗi nắng phai bụi hồng
Này chim nhỏ nhỏ chiều đông
Đứng co co lạnh, buồn trông trông gì
Này chim bay lượn xuân thì
Cho hoa ướm nhụy đến kỳ trở bông
Này chim vào hạ oi nồng
Cho hương đượm vị cho lông đượm màu
Này chim thu lá rụng mau
Có thương cành lá có đau úa vàng
Này con chim nhỏ bay ngang
Bay qua đồng nội trên đàng về dinh
Cho ta nhắc gửi với mình
Chim mang dùm bóng theo hình cho ta
Bay ngang về tới quê nhà
Để hình trên bóng đậm đà tình quê
Nương đôi cánh vỗ bay về
Bay ngang ruộng lúa bay về đồng xanh
Hương thơm cỏ nội trong lành
Con chim nhỏ nhỏ bay quanh lối về
Hót lên tiếng líu lo hề
Hò lên tiếng hát bay về đồng sâu

Chim bay về đến nơi đâu
Dừng chân trên khúc nhịp cầu quê hương.
